

บทนำ

ถ้าจะมีอะไรในโลกนี้ที่เขาจะเกลียด เขาก็ต้องบอกเลยว่า งานสังคมที่มีนักข่าวและกล้องเป็นพันๆ ตัวเช่นนี้ละที่ แมทธิว เทรเวน คนนี้จะขอหนีห่างไปให้ไกลอย่างน้อยสักร้อยหรือสองร้อยโยชน์

ร่างสูงในชุดสูทออกงานหรูหราแต่ไม่เป็นทางการเกินไปคุยกับตัวเองผ่านกระจกเงา คิ้วหนากะตุกเข้าหากันเล็กน้อยเมื่อเขาลังเลว่าจะผูกไทหรือติดหูกระต่าย แต่เมื่อซึ้งใจดู ไม่ต้องใส่มันทั้งคู่แน่ละ

ชายหนุ่มได้ชื่อว่าเป็นศิษย์แพทย์ทางสมองชื่อดังที่สุดแห่งแอลเอ ควบด้วยตำแหน่งรองผู้บริหารไฟแรงแห่งอาณาจักรเทอร์เวนแกรนด์ ผละออกมาจากกระจกเงา เพียงเพื่อมาหยิบโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะ เมื่อมีเสียงเตือนข้อความเข้าดังขึ้น

ข้อความนั้นเป็นข้อความจากน้องสาวของเขา แชนดี เทรเวน หญิงสาวที่หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ล้วนอยากได้เธอมาเป็นแฟน เพราะนอกจากเธอจะสวยจนหาคนเทียบชั้นได้ยากแล้ว น้องสาวของเขายังมีชื่อเสียงและนิสัยน่าคบหากว่าดาราชะเลบคนอื่น ๆ ในฮอลลีวูด และแชนดีก็ถือเป็นคนที่เปี่ยมมิตรกับคนนอกมากที่สุดในรอบรดาคนตระกูลเทอร์เวน

น้องสาวของเขาส่งข้อความมาถามหาน้องชายคนสุดท้ายของ

บ้าน เจ้า วิลเลียม เทรเวน ที่รับปากเขากับแอนด์เป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะมาร่วมงานประกาศรางวัลในวันนี้ แต่จนกระทั่งตอนนี้มันก็ยังไม่วิไรหัวมา ร้อนถึงคนที่มิหน้ามีตาที่สุดในวงการอย่างแอนด์ต้องวิ่งเต็นหาตัวกันจ้าละหวั่น

หากจะถามว่าทำไมน้องสาวเขานั้นต้องเป็นเดือดเป็นร้อนที่วิลเลียมจะไม่มาร่วมงานในวันนี้ เขาคงจะตอบได้เพียงว่าเพราะแอนด์รู้จักคนในงาน และเป็นหน้าที่รับผิดชอบของเธอที่ต้องลากตัวเจ้าน้องตัวแสบมางานให้ได้ เพราะวันนี้แอนด์และวิลเลียมนั้นรับหน้าที่เป็นตัวแทนจากเทอร์เวน ส่วนตัวเขานั้นไปร่วมงานแค่เพียงในฐานะคนที่ถูกเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล

รางวัลนักธุรกิจไฟแรงแห่งปี ที่เขาไม่เคยคิดอยากมีเอี่ยวเลยด้วยซ้ำ แต่ก็นั่นละ หมอติอกต้อยอย่างเขาจะเกี่ยงงอนอะไรได้ ในเมื่อน้องสาวสั่งให้ไปร่วมงาน เขาก็ต้องไป ถึงความจริงเขาเองก็คิดจะเบี้ยวเหมือนน้องชายอยู่เหมือนกัน

และเหตุผลที่สำคัญที่สุด เขาไม่สามารถที่จะปล่อยน้องสาวของเขา ซึ่งตอนนี้มีไอ้คนเม็กซิกันตามติดตอแยไม่ห่างให้ออกงานสังคมใหญ่เช่นนี้คนเดียว เพราะเกิดว่าไอ้หมอนั้นมันบ้าขึ้นมาแล้วลักพาตัวน้องสาวเขาไปขังไว้เหมือนที่ทำกับเพื่อนของแอนด์ เขาก็แย่นะสิ

อันที่จริงเขาไม่ได้จะหวงน้องสาวเกินเหตุอะไรหรอกนะ แต่ว่าไอ้วิกเตอร์นั้นมันเกินที่เขาจะรับเป็นน้องชายไหวจริงๆ แล้วเพราะอย่างนั้น เขาก็กับวิลเลียมเลยต้องกลั่นใจ หลับหูหลับตามางานประกาศรางวัลของหนังสือบ๊าะอะไรนี้กับแอนด์ เพื่อที่จะได้ดูแลและปกป้องน้องสาวคนสวยของเขาจากพวกผู้ชายซึ่กทุกคนในงาน โดยเฉพาะไอ้เม็กซิกันตัวร้ายนั้นตามคำสั่งของคุณพ่อ เคลวิน เทรเวน

แต่นรกเถอะ ออย่าบอกนะว่าไอ้น้องชายตัวดีของเขาจะทิ้งเขาเอาหน้าที่สุดทำอย่างนี้ ผันไปเถอะไอ้วิล ถ้าฉันต้องผินใจไปงานนี้

แกก็ต้องไปกับฉัน

แล้วคุณหมอมงหนุ่มก็ต่อสายหาคนที่ใครๆ ต่างก็ตามตัวกันให้รู้
อย่างกับมันเป็นคนสำคัญนักหนา

“ชุดนี้ไปเป็นบ้า ฉันรู้สึกเหมือนยืนเปลือยอยู่เลย” เสียงบ่น
เบาๆ ของหญิงสาวในชุดที่ในชีวิตปกติเธอคงไม่มีทางได้สวม เธอหัน
ไปพูดกับตากล้องคู่หู เท้าเล็กขยับไปมาเมื่อเธอต้องสอดส่ายสายตา
แข่งกับนักข่าวสำนักข่าวอื่นเพื่อหาเป้าหมายสำคัญซึ่งได้รับการยืนยัน
เป็นที่เรียบร้อยแล้วว่าจะมาร่วมงานในงานวันนี้ “พวกเทอร์เวนจะมากัน
ตอนไหนเนี่ย งานมันจะเริ่มแล้วไม่ใช่หรือ” หญิงสาวหันไปถามเพื่อน
“คนสำคัญนะ มาช้าที่สุดตลอดดั้นแหละ” คอนเนอร์ ผู้รับหน้าที่
เป็นตากล้องเก็บภาพนิ่งหันมาตอบ ซึ่งวันนี้เขาเองก็อยู่ในชุดสูทเต็มยศ
ผิดกับลุคประจำวัน “ใจเย็นๆ สีชาร์ลี ขวัญใจเธอมางานนี้แน่ๆ เขาถูก
เสนอชื่อให้เข้าชิงรางวัลนะ”

“ขอให้มาจริงๆ เถอะ ตามเป็นชาติแล้วยังไม่เคยได้เข้าใกล้” ไม่รู้
เป็นคนหรือเป็นผี” ชาร์ลีสต เจมส์ หรือคนที่ใครๆ ต่างก็พากันเรียกจน
ติดปากว่าชาร์ลีนั่นบ่นอุบตามประสา ใบหน้าสวยที่ถูกช่างแต่งหน้า
ประโคนเครื่องสำอางจนสวยผิดหูผิดตาว่าทุกวันนี้มันง่ายอ เมื่อ
‘ขวัญใจของเธอ’ ที่คอนเนอร์พูดถึงนั้นช่างเป็นคนที่เจอตัวยากเสีย
เหลือเกิน

“ถ้าตามชาติเดียวแล้วได้เจอ เธอก็ถือว่าโชคดีมากแล้วชาร์ลี”
โรวัน ตากล้องอีกคนในทีม ซึ่งรับหน้าที่เก็บภาพเคลื่อนไหวจาก
การตรวจสอบกล้องตัวใหญ่ในมือ แล้วเหลือบตามองชาร์ลีสตระหว่าง
บอกเพื่อนร่วมงาน

“ใช่ ถ้างานนี้มันง่าย มันคงไม่ตกมาถึงเด็กฝึกงานอย่างเธอ
หรือชาร์ลี” คอนเนอร์ล่ำทับ ระวังงก้มหน้าก้มตามองรูปผู้หญิง

คนเดียวในที่มขงตนในกัองแล้วพยักรหน้าอย่างพอใจ “คิดเหรวว่าสาวๆ ในฮอลลิวูดไทม์ไม่มีใครไม่ยอกเข้าใกล้ แมทริว เทรเวน” พุดแล้วคอนเนอร์ก็ทำหน้าตาคคล้ายขบขัน แค่นี้ก็ถึงสภาพสาวๆ ที่ทำงานกับฮอลลิวูดไทม์แต่ละคนทีสะบักสะบอมกลับมอ หลังจกเสนอดัวไปขอสัมภาษณ์ แมทริว เทรเวน แล้วก็อดขำไม่ได้

“สงสัยสาวๆ ในฮอลลิวูดไทม์คงอ่านนิยายกันมกไป” เด็กฝึกงานหน้าจ้ำ ความสวยทีไม่ค่อยจะมีใครชื่นชมดูหม่นลงไปเมื่อขาดความสดีทีเธอมีกจะแจกจ่ายให้คนรอบข้างอยู่เป็นนิตย “นี่ถ้าฉันขอแลงงานกับคนอื่นได้ ปานนี้ฉันคงได้เป็นพนักงานประจำไปแล้ว ไม่ต้องมอวิ่งเต้น คอยเทียวไล่เทียวชื่อ ชื่อของไปเช่นแม่เลซชอ หน้าโหดของอีตาทเรเวนเหมือนอย่างทุกวันนี้หรอก”

เธอบ่นอีกตามเคย ซึ่งทั้งคอนเนอร์และโรรันนั้นฟังเสียจนชินหู บ่อยเสียจนรู้ว่าใส่ใจไปก็เท่านั้น เพราะอีกไม่นานชาร์ลิตก็หเรื่องใหม่มอบ่นแทนเรื่องแม่เลซชอ หน้าห้องขโหดของ แมทริว เทรเวน

“คงยอกหน้อยละชาร์ลิต เพราะตอนนีทั้งฮอลลิวูดไทม์ไม่มีใครอยอกจะตามข่ว แมทริว เทรเวน กันแล้วละ” คอนเนอร์เอ่ย “เขาลือกันวโดนดีกันมอทุกคน”

“เฮอะ โดนเจ็เลซชอ แกสกัดดาวรุ่งละสิ” ชาร์ลิตทำเสียงเยาะในลำคอ รู้จักความร้ายกาจของยอยเลซชอ นั้นดีทีเดียว เพราะถ้าเธอเองมีทงเลือกอื่นละก็ เธอก็ต้องขอโบกมือลาเจ็แกเหมือนกัน เต่น่าเสียดยทีเธอตันไม่มีทงเลือก “อีตานิก็ยงัง เป็นคนจริงๆ หรือเปล่าก็ไมรู้ พอเราจะเข้าไปสัมภาษณ์นะ พี่แกก็หายวับไปอย่างกับผี ไมรู้วได้กลิ่นนักรข่วหรือยงัง”

คอนเนอร์และโรรันเหลือบมองหน้ากันด้วยสยดตาทิว “นั่นงบ่นเรื่องใหม่อีกแล้ว’ ก่อนจะสยหัว ไม่ต้องพุดอะไรก็ป็นอันเข้าใจตรงกัน

“อย่างน้อยก็นึกเสียวว่าจะได้เห็นหน้าหล่อๆ นั้นไปอีกสักพัก
ไ้” โรรันบอกข้อดี เพราะความหล่อของ แมทิว เทรเวน นั้น ขนาด
เขาที่เป็นผู้ชายด้วยกันยังนึกชอบ ไม่แปลกใจที่ผู้หญิงทั้งโลกจะอยาก
นอนกับผู้ชายคนนั้น “ไม่ดีหรือ”

“นั่นมันก็จริงของนาย” ชาร์ลิตตกลอกตาขึ้นฟ้า โดยลืมนึกไปว่า
วันนี้เธอต้องวางมาดเป็นคนสวย “เพราะถ้าพี่แกไม่หล่อล้ำน่าหม่า
เบอร์แรงขนาดนี้ละ ชาร์ลิตคนนี่คงลาขาดตั้งแต่เดือนแรก”

“อ้าว นี่ยังรู้สึกกับใครเขาเป็นอยู่หรือเนีย ไอ้ชาร์ลิตของเรา ชั้นก็
นึกว่าตายด้านไปนานแล้ว” คอนเนอร์แกล้งว่า ก่อนที่เขาจะได้รับหมัด
จากชาร์ลิตที่ประเคนให้จนร้องโอย “เจ็บนะเว้ยชาร์ลิต แกเห็นฉันเป็น
กระสอบทรายหรือไง ต่อยมาได้นะ” คนโดนต่อยลูบต้นแขนตัวเอง
บ่อยๆ ปากก็ดำ่ว่าเพื่อนผู้หญิงที่ทำตัวไม่สมเป็นผู้หญิงอย่างชาร์ลิต
ไปด้วย

“ใครใช้ให้แกมาว่าฉันละ ปากดีก็ต้องโดนอย่างนี้แหละ”
ชาร์ลิตตเซิดหน้าได้ เขย่งเท้าเล็กของเธอให้สูงเพื่อหวังข่มเพื่อน แล้วก็
บ่นอีกครั้ง “ไอ้รองเท้าสั้นสูงพวกนี้ใส่แล้วเมื่อยเท้าซะมัดเลย ทำไม
แม่พวกนี้ถึงใส่เหมือนกับไม่รู้สึกระไรกันเลยนะ” แม่พวกนี้ที่เธอพูดถึง
ก็คือพวกนักข่าวสาวสวยจากสำนักข่าวอื่น

“เขาคงชิน” โรรันออกความเห็นสั้นๆ ตามประสาคนพูดน้อย

“หรือไม่กี่ผู้หญิงพวกนี้ไม่มีใครขี้นบนเหมือนแกเงไอ้ชาร์ลิต”
คอนเนอร์ว่า

“ปากอย่างนี้อ่าแก่ตายเลยแก!” สาวสวยเพียงรูป แต่กิริยานั้น
ห้าวไม่ผิดไปจากผู้ชายงั่งขา เตรียมยกเท้าเตะเพื่อนร่วมทีมด้วยความ
โมโห

ทว่าคอนเนอร์นั้นเหมือนดวงยังไม่กุด เพราะเสียงเรียกของทีม
งานที่ดูแลความเรียบร้อยส่งสัญญาณบอกให้เหล่านักข่าวที่ยืนรออยู่

เตรียมตัวเข้ามาประจำที่ โดยหนึ่งทีมจะมีได้เพียงสามคนเท่านั้นเพื่อความเรียบร้อยและง่ายต่อการจัดระเบียบ

“ฝากไว้ก่อนนะแก” ชาร์ลีสถิตลดาซาลง กัดฟันมองหน้าเพื่อนอย่างเคียดแค้น หยิบป้ายประจำตัวมาคล้องคอก่อนจะยกมือจัดผมยาวของเธอให้เข้าทรงพอเป็นพิธี

“เจอกันในงาน” คอนเนอร์พยักหน้า ไม่ได้เดือดร้อนที่ถูกหญิงสาวคาดโทษ เขาหยิบเครื่องมือทำมาหากินของตนติดมือมาแล้วเดินแยกออกมาจากกลุ่ม เพราะช่างภาพที่เก็บภาพนิ่งอย่างเขานั้นต้องไปปักหลักรอที่หน้างาน ผิดกับชาร์ลีสถิตและโรรันที่ต้องทำหน้าที่สัมภาษณ์บรรดาแขกในงานและเก็บภาพเคลื่อนไหวบริเวณพรมอย่างใกล้ชิด

แต่นักข่าวอย่างพวกเขาก็เชื่อว่าจะสามารถเดินเตร่ไปได้ทั่ว พวกเขาต้องยืนประจำจุดที่มีป้ายชื่อสำนักข่าวของตนปักไว้ และรอดักสัมภาษณ์เหล่าเซเลบริตีที่จะต้องเดินผ่านพวกเขาและนักข่าวจากหนังสือและสื่ออีกหลายเจ้าเพื่อเข้าไปในงาน

ตรงนั้นที่สนุก เพราะเป็นหน้าที่ของสาวสวยอย่างเธอที่จะต้องใช้เสน่ห์ที่แทบจะไม่มีเรียกความสนใจจากเหล่าคนดังพวกนั้นให้มาหยุดที่เธอให้ได้ และแน่นอน เธอมั่นใจว่าเธอสู้นักข่าวจากที่อื่นไม่ได้ แต่เอาเถอะ อยากรู้อะไรวันนี้เธอก็มีเป้าหมายเพียงไม่กี่คนเท่านั้น

และคนที่เธอหมายหัวเอาไว้ว่าอย่างไรก็ต้องได้บทสัมภาษณ์ก็คือ แมททิว เทรเวน หวานใจของเธอนั่นเอง

“พระเจ้าขา อย่างน้อยๆ ก็ให้ตาแมททิวอะไรนั้นมาหยุดที่หนูสักคนก็ยังดี ได้โปรดเถอะนะคะ” ชาร์ลีสถิตกุมมือแน่น พร้อมอธิษฐานออกมาดังๆ จนโรรันที่ยืนอยู่ใกล้ๆ หลุดยิ้มช้า “แต่ถ้าจะให้ดีเอาน้องเขาด้วยก็ได้แหละคะ น้องทั้งสองคนของเขาเลย เออ สรุปลงแล้วก็บ้านเตรเวนทั้งบ้านนั่นแหละคะ” เธอเสริมคำอธิษฐาน เผื่อว่าวันนี้พระเจ้าจะใจดีกับเธอเป็นพิเศษ จนโรรันที่ไม่ค่อยออกความเห็นเรื่องอะไรเอ่ย

ขึ้นมาเบาๆ อย่างอดไม่ได้

“โหมมากจังชาร์ลี ฉันว่าได้แค่คุณแมทธิวก็น่าจะกันตายไปได้ ลักพักแล้วนะ”

“ฉัน ‘ต๋อง’ ได้บทสัมภาษณ์ของตานั้นต่างหาก” ชาร์ลีสอดหน้า มาตอบเพื่อนตาขวาง เธอตามนายแมทธิวมาหลายเดือน แต่ก็คิดว่า น้ำเหลวกลับไป จนวันที่เจ้านายของเธอชักไม่แน่ใจว่าจะจ้างเธอเป็น พนักงานประจำดีหรือเปล่าแล้ว

ถ้าวันนี้เธอยังพลาดอีก ตำแหน่งพนักงานประจำสายข่าว อาชญากรรมของฮอลลีวูดใหม่ที่เธอใฝ่ฝันนักหนาคงได้ลอยตามลมไป จริงๆ แล่ะคราวนี้ “ฉันจะมาตายกับอีตาผีดิบนี้ไม่ได้หรอก ฉันไม่ อยากจ่ายค่าชุดนี้เองนะ” ว่าแล้วเธอก็ดึงชุดกระโปรงที่บ่นว่าไปนักหนา ให้โรรันดู

แต่พอคนพูดน้อยก็ทำแค่พยักหน้ารับรู้แล้วเมินหนี รอฟังคำบ่น ต่อไปของเพื่อนร่วมงานอย่างรู้นิสัยกันดี

“แพงขนาดนี้ ใครจะไปใจจ่าย สู้เอางานไปเบิกเงินมาจ่ายค่าชุด นี้ดีกว่า ฟังดูฉลาดกว่าเป็นไหนๆ”

“ขอให้เขาหยุดที่เธอแล้วกัน” โรรันอวยพร

“ต่อให้ไม่หยุด ฉันก็ไม่ให้เขาเดินหนีฉันไปดื้อๆ อีกรอก ฉันจะ กระโดดขี่คอเขาเลย ไม่เชื่อก็คอยดู” แล้วเธอก็ทำท่าทางโมโห เช่น เขี้ยวอย่างมาดหมาย

และโรรันก็คือโรรัน เธอเพียงแค่มองหน้าชาร์ลีสอดด้วยสายตา ว่างเปล่า ลงมือตั้งกล้องไว้บนไหล่ เมื่อเหลือบเห็นแสงไฟในงานเริ่ม สว่างขึ้นจนชาร์ลีสอดหรีตานั้น

“จะเปิดอะไรนักหนา พวกนี้ก็คนเหมือนกันนะ ไม่ต้องใช้แสงไฟ ขนาดนี้ก็มองเห็นอยู่แล้ว ไม่รู้หรือไงว่าใช้ไฟลั่นปลีมือ โลกมันยิ่งร้อน อยู่นะ!” เช่นเคย เธอก็หาเรื่องบ่นอีกจนได้

แก๊งบอริ๊ง

“เราสวยจังแสนดี” แมทธิวเอ่ยชมน้องสาวระหว่างยืน
รอรับแสนดีอยู่ด้านล่างของโรงแรม

หญิงสาวร่างระหงเดินเข้ามาหาพี่ชายที่หล่อจนเธอตาพร่าไป
แสนดียิ้มกว้าง ซึ่งเธอก็ได้รับรอยยิ้มชื่นชมจากพี่ชายกลับมาเช่นกัน

“คุณพ่อต้องโกรธมากแน่ถ้าเห็นว่าเราสวยขนาดนี้” พี่ชายคนโต
แห่งบ้านเทรเวนเอ่ยเบาๆ ถอดเสื้อตัวนอกคลุมไหล่ของน้องสาว ก่อนจะ
ก้าวนำแสนดีให้เดินไปขึ้นรถที่จอดรออยู่แล้ว

“พี่ก็หล่อมากค่ะแมท หล่อจริงๆ” แสนดีกวาดตามองพี่ชายที่
หล่อกว่าทุกวันอย่างลือเลี่ยน แม้เธอจะคิดว่าตัวเองชินกับความหล่อ
ของพี่ชายแล้ว แต่แมทธิวก็ทำให้ความเชื่อของเธอสั่นคลอนได้ทุกครั้ง
ไป อย่างเช่นวันนี้ “ส่วนเรื่องคุณป้า แสนดีตั้งใจที่คุณป้าหวงมา้มี่มาก
จนไม่ยอมมางาน”

“ถือว่าเป็นโชคดีของเราไป” แมทธิวยักไหล่ เอาจริงๆ เขาก็ไม่
อยากให้พ่อของเขาทำงานเท่าไรนัก เพราะนอกจากทำงานจะชอบทำทำ
จะเข้าไปควักลูกตาหนุ่มๆ ในงานข้อห้ามของลูกสาวคนสวยของท่าน
นานเกินไปแล้ว ท่านอาจจะลงมือฆ่าใครก็ตามที่เข้าใกล้ภรรยาสุดที่รัก
ท่านมากเกินไปด้วย

“วิลเลียมว่าไงบ้างคะ ออกมาหรือยัง” หญิงสาวเงยหน้าถาม
เจ้าของอ้อมแขนที่ประคองเธอให้เดินขึ้นรถราวกับเธอเป็นไข่ในหิน
“อย่าบอกนะว่าวิลเลียมจะเบียดแสนดี” พูดแล้วหน้าสวยก็จ้ำจอลง ส่วน
คนพ้่งนั้นส่ายหัวเป็นคำตอบ ดันให้เธอขึ้นไปนั่งด้านในรถก่อนจะตาม
ติดขึ้นไป

“มันไม่กล้าหรอก” แมทริวตอบ หน้าหล่อเหล่านั้นพลอยบึ้งตึง
ตามน้องสาวไปด้วย “มันบอกว่ามันกำลังมา”

“ขอให้มาจริงๆ เถอะคะ” แสนดีระบายลมหายใจ เย่คาลัย
ภาวนา

“ถ้าเจ้าวิลไม่มา พี่จะไปฆ่ามันให้แสนดีเอง” แมทริวให้คำมั่น
เสมอออกไปนอกหน้าต่างรถ ก่อนจะหันกลับมาเมื่อคิดเรื่องบางอย่าง
ออก “แฟนเราอะ ดูท่าจะไม่รามือง่ายๆ นะ ระวังตัวไว้หน่อย” เขา
เตือนน้องสาว

ทำเอาคนมีแฟนกระแทกลมหายใจ ใบหน้าบุดบึ้งเมื่อแมทริว
ย้ำเตือนให้เธอหวนคิดถึงใครคนหนึ่งเธอเกือบจะลืมไปแล้ว

“เขาทำอะไรอีกคะเนี่ย” แสนดีถามอย่างขอไปที่ ตาคู่สวยหรือ
แคบลงเมื่อตระหนักบางอย่างขึ้นมาได้ “หรือพี่ทำอะไรเขาอีกคะแมท”

“ก็ทำตามความเห็นสมควร” คุณหมอมนุ่่มกระตุกยิ้ม อันที่จริงเขา
ไม่ได้แตะไอ้เม็กชิกันนั้นเลยสักนิด ส่วนมากจะตามอูดซ่อง ไม่ให้คน
ของฝั่งนั้นตามตัวน้องสาวเขาได้

หลังจากที่แสนดีไปช่วยเพื่อนที่โดนไอ้บ้าวิกเตอร์ลักพาตัวไป
แล้ว น้องสาวเขาก็ถูกควานหาตัวไปทั่วทุกหัวระแหง เห็นได้ชัดเลยว่า
ไอ้หมอนี้ไม่ใช่หมูในอวยที่จะจัดการได้ง่ายๆ เหมือนอย่างผู้ชายที่เคย
มาติดพันแสนดีคนก่อนๆ

“แต่ยังไงเราก็ยังต้องระวังตัว หมอนั่นคงไม่เลิกต่อแยะเราเร็วๆ
นี้หรอก ตีอณาดู”

“นี่พี่หวงแสนดีหรือคะ” คนเป็นน้องหันมาถาม ยิ้มล้อเลียนเมื่อเห็นหน้าคมคายของแมทริวบิ่งหนักขึ้น

“พี่เคยไม่หวงเราด้วยหรือไง” แมทริวตอบด้วยการถามกลับ สายตาเย็นชาที่แสนดีเห็นจนชินตานั้นจ้องหน้าเธอหนึ่ง “แล้วจำได้ใช่ไหม พี่บอกให้ระวังตัว”

“ทราบแล้วค่ะ จะระวังตัวอย่างดีที่สุดเลยค่ะ คุณเทรเวน” คนเป็นน้องยิ้มแป้น เต๊ะท่ารับคำจนคนหน้าตายหลดูยิ้ม ส่ายศีรษะกับท่าทางแสนทะเล้นของน้องสาว

“งานนี้งานสุดท้ายนะแสนดี” แมทริวเปรยออกมาเสียงเบา แต่คนฟังนั้นทำหน้าที่แปลกใจเล็กน้อยก่อนพยักหน้ารับปาก

“ค่ะ งานนี้งานสุดท้ายที่แสนดีจะขอให้พี่มา”

“เราบังคับพี่ต่างหากล่ะ” แมทริวแย้ง หายใจแรงๆ อย่างไม่พอใจ นี่ถ้าคนที่ขอร้องไม่ใช่แสนดี ออย่าหวังเลยว่าเขาจะยอมมา

“นี่มันเป็นงานของพี่นะแมท พี่ก็ต้องมาสิ” แสนดีว่า “เกิดพี่ได้รางวัลขึ้นมาจะทำยังไงล่ะ”

“ก็ให้คนอื่นรับแทนไปสิ” แมทริวบอกวิธีแก้ไข ไม่เห็นว่ารางวัลที่ว่านี้จะมีความสำคัญกับชีวิตเขาอย่างไร “พี่ไม่ชอบออกงานแบบนี้เรากี่รู้”

“เอาน่า งานนี้งานเดียว แสนดีสัญญา” คนเป็นน้องเก๋ลิ้นกล่อม “แล้วถ้าเป็นเรื่องพวกนักข่าว ถ้าพี่ไม่ยอมให้สัมภาษณ์ พี่ก็แค่เดินตรงเข้าไปในงานแค่นั้น รับรองว่าไม่มีใครกล้าดึงตัวพี่ไว้แน่”

“ขอให้จริงเถอะ” แมทริวรับคำพูดของน้องสาวอย่างขอไปที อย่างไรก็ตามเสียเขาก็คงได้มีปัญหากับนักข่าวไม่จากสำนักใดก็สำนักหนึ่งจนได้นั่นละ

ไม่รู้ว่าคุณพวกนี้เป็นอะไรกับเขานักหนา เห็นหน้าเป็นไม่ได้ คอยแต่บินโฉบลงมาหาเหมือนเขาเป็นเนื้อสดเหม็นๆ จ้องแต่จะจิกทิ้งเอา

เรื่องของครอบครัวเขาไปขาย ยิ่งตอนนี้แสนดีมีคึกกับไอ้เม็กชิกัน
นั่นอยู่ วันนี้คงจะไม่ใช่แค่เขาที่จะโดนแรงพวกนั้นจ้องทิ้งเอาข้าว

“ดีใจที่ได้คุยกับคุณนะคะ” ชาร์ลลอตต์ยิ้มหวาน โบกมือลา
นักแสดงหน้าใหม่คนหนึ่งหลังจากสัมภาษณ์เสร็จ แล้วเธอก็ชะเง้อคอ
มองหาคนที่เธอรอมาตลอดทั้งวัน ก่อนจะสลดลงอย่างผิดหวังเมื่อหัน
ไปเห็นนาฬิกา “ปานนี้แล้วพวกเทรเวนยังไม่มีใครโผล่มาเลย เราจะมา
แก้อีกหรือเปล่าเนี่ย” เธอหันไปถามโรรัน ซึ่งตอบเธอได้เพียงการพยัก
หน้า

“ให้ตายเถอะ นายผีดิบนั้นจะทำอย่างนี้กับฉันอีกไม่ได้นะ ฉัน
ไม่ยอม” นักข่าวสาวในชุดกระโปรงพอดีตัวไวววาย กระต๊อบทำพอบเป็น
พิธีก่อนจะสูดหายใจเข้าลึกแล้วมองหาคนที่กำลังมีประเด็นข่าวให้เธอ
เล่นเพื่อที่จะขอสัมภาษณ์ เพราะหากวันนี้เธอดันดวงซวย พลัดจาก
นายแมทริวอะไรนั่น เธอยังพอกล่อมแกล้ม เล่นข่าวที่สังคมกำลัง
ให้ความสนใจกันอยู่ตอนนี้เพื่อต่อชีวิต

แต่คิดแล้วก็เชิงจิต เพราะข่าวที่ตั้งโครมครามที่สุดตอนนี้หนี
ไม่พ้นข่าวก๊ากกักของน้องสาวอีตาผีดิบกับหนุ่มเม็กชิกันแสนอันตราย
ที่ไม่มีใครกล้ายุ่งด้วย จินตนาการออกหรือเปล่าว่าเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ของ
นางแบบดัง ลูกสาวเจ้าพ่อกับมาเฟียบ้าเลือดที่ทำตัวล่องหนไม่ต่างกับ
นายแมทริวอะไรนี่จะขายดีขนาดไหน ยังไม่รวมความดีความชอบถ้า
เธอเป็นคนหาข่าวสุดหินนี้ได้อีกนะ รับรองเลยว่าปัญหาเรื่องตำแหน่ง
พนักงานประจำจะกลายเป็นแค่เรื่องจ๊ีบจ้อยไปเลย

“นั่นๆ วิกเตอร์ แบล็คครอสส์” เสียงตะโกนของคนที่ยืนอยู่
ต้นพรมทำให้ชาร์ลลอตต์หลุดจากภวังค์

เธอรีบดันนักข่าวจากสำนักอื่นเพื่อแหวกทาง ต้องการเห็นคนที่
จะเป็นแหล่งข่าวชั้นดีที่หาได้ในวันนี้หากว่าพวกเทรเวนไม่มีใครโผล่มา

ทันทีที่เธอเห็นหน้าหล่อเหลา ทำเล็กลงของหญิงสาวก็ก้าวถอยหลังอย่างไม่มีสาเหตุ ใบหน้าดุขันของ วิกเตอร์ แบล็คครอสส์ ทำให้หัวใจที่ฟูฟองเมื่อครู่เหี่ยวลงพร้อมความกลัว หน้าซ้ำตาสี่ฟ้าสว่างไสวของเขายังทำให้เธออยากจะวิ่งออกไปจากตรงนี้เสียให้รู้แล้วรู้รอด

ให้ตายเถอะ น่ากลัวขนาดนี้ คงไม่มีผู้หญิงดี ๆ ที่ไหนกล้ายุ่งด้วยหรอก อย่าว่าแต่คุณแสนดี เทรเวน เลย

ชาร์ลีสตรูป ล้มเลิกแผนการสัมภาษณ์ชายหนุ่มหน้าโหดนี้ไป เพราะดูท่าแล้วข่าวของสองคนนี่คงไม่พ้นเป็นแค่ข่าวโคมลอย ก็ดูเอาสิ หน้าโหดขนาดนี้ใครจะไปชอบลง ไหนจะข่าวลือเรื่องความเล็ดเย็นของเขาอีก อย่างน้อยก็เธอคนหนึ่งละที่ไม่เชื่อข่าวนี้

แล้วดูเหมือนว่าวันนี้พระเจ้าหรือใครก็ตามที่อยู่บนฟ้าไม่ได้ใจร้ายกับเธอนัก เพราะเพียงแค่วิกเตอร์เดินเข้ามาบนพรม เสียงฮือฮาก็กดงขึ้น ก่อนจะปรากฏให้เห็นร่างสูงของคนที่ชาร์ลีสตรูปคอยมาตลอดทั้งวัน

รอยยิ้มหวานขยายกว้างบนหน้างาม เมื่อเห็นว่าชายหนุ่มที่ควมมากับผู้หญิงที่สวยจนเธอเองยังนึกอิจฉานั้นคือ แมทธิว เทรเวน

เยส! ในที่สุดอิตาเลียดีนี่ก็มาหาเธอจนได้ แต่กว่าจะมาได้นะพ่อคุณ ก็เกือบจะทำให้ผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างเธอกลายเป็นคนตกงานอีกรอบ แต่เอาเถอะ หล่อขนาดนี้ ต่อให้ลำบากกว่านี้ก็น่าจะคุ้มแสนคุ้ม ชาร์ลีสตรูปคนนี้จะสู้ต่อไปค่ะ!

โรรันมองเพื่อนร่วมงานที่แทบจะกระโดดตัวลอยด้วยสายตาว่างเปล่า ชาร์ลีสตรูปคงไม่รู้สินะว่า การที่นายแมทธิวมางานมันไม่ได้หมายความว่าเราจะยอมให้สัมภาษณ์เธอ

เพื่อนที่โรรันเป็นห่วงนั้นยังไม่รู้ตัว เธอเร่งให้เขาจับภาพพี่น้องบ้านเตรเวนอื่นๆ แถมยังกำหนดว่าตอนที่เธอสัมภาษณ์แมทธิวนั้น เขาต้องเก็บภาพให้ชัดที่สุดเท่าที่จะทำได้ เมื่อเขารับปากแล้วเธอก็จึงหันมา

ยกมือสางผมยาวนั้นให้เข้าทรง พลิกกระดาษคำถามในมือที่เตรียมมา
ถาม แมทธิว เทรเวน โดยเฉพาะขึ้นมาเตรียมการ และรอ รอ รอ

“ทางนี้ครับ! ทางนี้ แมทธิว หันมาทางนี้หน่อยครับ!” เสียง
ตะโกนของบรรดาช่างภาพทำให้ชายร่างสูงที่ควงมากับหญิงสาวที่
การันตีได้เลยว่าสวยที่สุดในงานนั้นรู้สึกหงุดหงิดจนอยากชักสีหน้าใส่
แต่มารยาทและชื่อเสียงของครอบครัวทำให้แมทธิวต้องซ่อนความไม่
พอใจเอาไว้ภายใต้หน้ากากเย็นชาที่ใครๆ ต่างพูดกันว่าหล่ออย่างนั้น
หล่ออย่างนี้

ร่างสูงเดินเข้ามาบนพรม โอบแขนโอบเอวน้องสาวสุดที่รักของ
ตนจนเกิดเสียงฮือฮา แต่เขาก็ไม่คิดจะใส่ใจ เพราะคนที่ยืนรออยู่กลาง
พรมก่อนหน้าพวกเขานั้นคือ วิกเตอร์ แบล็คครอสส์ ตัวอันตรายที่เขา
จะปล่อยให้มันเข้าไปใกล้น้องสาวของเขาไม่ได้เด็ดขาด

ไอ้หมอนี่ มันมางานแบบนี้ด้วยงั้นหรือ คุณหมอนุ่มคิดกับ
ตัวเองเงี้ยๆ หน้าหล่อเหลานั้นเข้มขึ้นเล็กน้อย เมื่อเหล่าช่างภาพเรียก
ร้องจะเอารูปเดี่ยวของเขาเสียให้ได้ แมทธิวนั้นถือว่าเป็นคนที่มีความ
อดทนที่สุดในบรรดาผู้ชายทั้งสามของบ้านเตรเวน เพราะนอกจากที่
เขาจะไม่ชักสีหน้าหรือหันไปต่านักข่าวพวกนั้นแล้ว คุณหมอนุ่มยัง
ปลดแขนออกจากเอวบางของน้องสาว ก้าวออกมายืนให้ห่างแสนดีพอ
สมควรตามคำขอของช่างภาพ

แมทธิวหันตามเสียงร้องสั่งของนักข่าวพวกนั้นอยู่นานหลาย
นาที จนความอดทนที่เป็นที่เล้าลือของเขาจะหมดลงนั้นละ ความ
สนใจของพวกนักข่าวกับช่างภาพพวกนี้ก็เปลี่ยนเป้าหมายไปยังทายาท
คนสุดท้ายของบ้านเตรเวน น้องชายของเขาที่วิ่งกระหืดกระหอบเข้า
มาในงานด้วยสภาพที่ดูไม่ได้เอาเสียเลย

“อย่างน้อยแกก็น่าจะให้เกียรติเจ้าของงานหน่อยนะวิลเลียม”

แมทธิวเตือนน้องชาย หลังจากที่ได้ยินคำพูดแก้ตัวของเจ้าน้องชาย จึงว่าจะแต่งมาทำไมให้วุ่นวาย อีกเดี๋ยวก็โดนจับเปลี่ยนชุดอยู่ดี

แต่น้องชายเขามันก็เป็นเจ้าสายลมที่ลอยละลิวไปเรื่อย ๆ ตามใจชอบ เพราะนอกจากวิลเลียมจะไม่เดือดร้อนในคำคอนแวนะของเขาแล้ว มันยังตอบกลับด้วยคำพูดกวนประสาทอีกต่างหาก

เพื่อเป็นการตัดปัญหา แมทธิวจึงชวนน้อง ๆ ให้เดินเข้าไปในงาน “เข้างานกันเถอะ แยกเริ่มทยอยมากันเยอะแล้ว มาเถอะแสนดี” ครั้งแรกนั้นคุณหมอนุ่มหมายใจว่าจะควงน้องสาวเข้าไปในงาน แล้วปล่อยให้พี่ชายคนเล็กชายเดี่ยวทำงานให้สมชายาพ่อคนเจ้าชู้ของมัน และอีกอย่างเจ้าวิลก็ต้องถูกพวกนักข่าวดักสัมภาษณ์เรื่องแฟนเก่าคนล่าสุด ซึ่งเป็นคดีใหญ่ทีเดียว

แต่วิลเลียมมันกลับไม่ยอมง่าย ๆ เพราะนอกจากจะเบียดเขาจนเกือบเสียหลักแล้ว มันยังชิงสอดแขนเข้าไปที่แขนอีกข้างของแสนดี จนคนในงานส่งเสียงฮือฮาไปตาม ๆ กันอีกระลอก

“เล่นอะไรของแกไอ้วิล” แมทธิวหรีตา ถามเสียงลอดไรฟั้น แต่คนฟังกลับลอยหน้าลอยตาตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงกวนประสาท

“วันนี้แสนดีสวยที่สุดในงาน ผมอยากควงคนที่สวยที่สุด”

“ไอ้น้องเวร” เสียงบริภาษจากปากหนาของพี่ชายเรียกรอยยิ้มขบขันให้มาประดับใบหน้างามของน้องสาวที่เป็นคนกลาง ก่อนที่ทั้งสามจะเดินเคียงกันผ่านหน้ามาเพียงเม็กซิกันซึ่งมาติดพันแสนดีอยู่ตอนนี้ไป

ซ้ำร้ายไอ้น้องชายตัวดีของเขายังไม่วายทิ้งระเบิดเอาไว้ให้ไอ้หมอนั้นนอกแตกตายเล่น ๆ นี่ถ้าสายตาไอ้หมอนั้นสามารถเพ่าน้องชายเขาได้ ปานนี้วิลเลียมคงกลายเป็นจุนไปแล้ว

แมทธิวครุ่นคิดกับตัวเองเล่น ๆ สุดท้ายเขาก็ต้องยอมเป็นคนที่ตั้งแขนออกมาจากแสนดี ไม่อยากให้น้องสาวกลายเป็นตัวประหลาด

ด้วยการควงผู้ชายสองคนข้างานพร้อมกัน และเขาก็ได้รอยยิ้มขอบคุณ จากแสดดีเป็นของตอบแทน

“คุณแมทธิวค่ะ” เสียงเรียกหนึ่งดังแหวกอากาศแข่งกับเสียง อื้อวอนของนักข่าวสาวคนอื่นๆ ดั่งเข้ามากระทบหู เสียงนุ่มนั้นคุ้นหู จนแมทธิวทำผิดความตั้งใจก่อนหน้าว่าเขาจะมาเป็นหูทวนลมกับ เสียงเรียกของพวกนักข่าวแล้วตรงเข้าไปในงานเลย “ทางนี้ค่ะ ทางนี้”

เจ้าของตาคมนั้นไปตามเสียงเรียก และทันทีที่เห็นคนที่กระโดด โบกมือให้เขาราวกับสนิทกันมานาน ความรู้สึกเหมือนฟ้าผ่าก็พัด ลงมาลงหัว หัวใจเหมือนหยุดเต้นไปชั่วครู่

“ได้โปรดเถอะค่ะ ได้โปรด” เสียงร่ำเรงด้วยความดีใจเมื่อครู่แผ่ว ลง เมื่อเห็นว่าชายหนุ่มไม่ได้มีปฏิกิริยาอะไรเลย ผิดกับตัวเธอที่ดีใจ จนเกือบอาการเอาไว้ไม่ไหว

“ได้โปรดเถอะค่ะ ได้โปรด” ไม่นะ อย่าไปง่าย ๆ แบบนี้นะ ชาร์ลลอตคร่ำครวญ หน้าสวยสลดลงจนเพื่อนร่วมงานเห็นใจ นี่ถ้าเป็น เวลาปกติโรรันคงไม่แปลกใจถ้าเธอจะลงไปกอดขาอื้อวอนผู้ชาย คนนั้น

แต่กลางงานใหญ่เช่นนี้ นอกจากชาร์ลลอตจะลงไปเกาะขา อื้อวอน แมทธิว เทเรน ไม่ได้แล้ว เธอยังแทบจะเข้าใกล้เขาไม่ได้ ด้วยซ้ำ ทำไมนะหรือ ก็สาว ๆ จากสำนักข่าวอื่นนั้นต่างก็เบียดตัวกัน เข้าหาเหล่าทายาทตระกูลเทเรนราวกับมดได้กลิ่นขนมหวานนะสิ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสองหนุ่มหล่ออย่างแมทธิวกับวิลเลียม

นักข่าวต็อกต้อยแถมเกิดมาเตี้ยอย่างชาร์ลลอตที่ชั่วโม่งบินยังไม่ถึงขั้นจึงโดนเบียดมาอยู่ข้างหลังง่าย ๆ เช่นนี้อย่างไรเล่า

“ไม่นะ ยายพวกนี้” ชาร์ลลอตซึกสีหน้า เมื่อใบหน้าหล่อ ๆ ของ คุณแมทธิวนั้นกำลังลอยออกห่างเธอไปไกลกว่าเดิม ทำให้คนที่กำลัง

จะพลาดโอกาสของครั้งสำคัญอย่างเธอออกปากปรึกษาสาว ๆ ที่
ต้นเธอออกมาไม่ได้ “พวกหล่อนได้งานแล้วนะ ฉันทนี่สิยังไม่ได้ ทำไม
ต้องมาเบียดเบียนกันด้วย” เธอบ่นอุบตามนินสัย แต่น้ำตากลับรินขึ้น
มาคลอหน่วยด้วยความผิดหวัง เมื่อคิดว่าคงไม่ได้บทสัมภาษณ์จาก
แมทธิวทั้งๆ ที่เธอควรจะได้

“โอ้ คุณแมทธิว!” เธอตะโกนด้วยความหวังเหือกสุดท้าย เขียง
ปลายทำให้สูงเมื่อเธอต้นตัวเล็กที่สุดในบรรดานักข่าวสาวสวยพวกนี้
กรรมของเธอจริงๆ เล้ย!

เมื่อก็เธอเรียกให้เขาหันมาหาเธอได้แล้วนะ! นี่ถ้าไม่ใช่เพราะ
ยายพวกนี้เธอคงได้คุยกับเขาแล้ว บ้าเอ๊ย!

“ว่าไงครับ” เสียงทุ้มเหมือนระฆังช่วยชีวิตดังมาจากข้างบน
ทำเอาชาร์ลิตเกือบล้มหัวคะมา ตาของเธอพร่าไปเพราะไม่อยากจะ
เชื่อสายตา แมทธิว เทรเวน อยู่ตรงหน้าเธอ เขาอยู่ตรงหน้าเธอจริงๆ
ให้ตายสิ!

“คุณแมทธิว!” เธอตะโกนเรียกชื่อเขาด้วยความตื่นเต้น ความ
ผิดหวังเมื่อครู่หายไปราวกับมันไม่เคยมีอยู่ในหัวใจ เร็วพอๆ กับรอยยิ้ม
กว้างที่แต่มขึ้นมาบนใบหน้าของเธอ

“ครับ คุณเรียกผมหลายครั้งแล้ว” แมทธิวตอบมาพร้อมรอยยิ้ม
เก๋ สายตาก็มองไปหน้าที่ประดับไปด้วยรอยยิ้มดีใจของชาร์ลิต
เขม็ง จนกลายเป็นเธอที่สะบัดร้อนสะบัดหนาว ยกมือขึ้นมาลูบผม
ตัวเองอย่างเคอะเขินโดยไม่รู้ตัว “เรียกเสียงดังเชียว ตัวแค่นี้เอง”

เธอคงไม่ได้ดูประหลาดอะไรหรอกใช่ไหม

“อ้อ ถ้านั่นทำให้คุณไม่พอใจก็ขอโทษด้วย” ชาร์ลิตตะลั่งลัก
บอก หน้าเสียไปที่เดียวเมื่อได้ยินชายหนุ่มพูดอย่างนั้น

“ไม่เป็นไรหรอก เสียงคุณเบาว่าคนอื่น ๆ มาก” ชายหนุ่มที่
ใครๆ ต่างพูดตามกันว่าเย็นชานั้นกำลังพูดจาเล่นหัวอยู่กับนักข่าวสาว

ทำให้บรรดาหญิงสาวที่โดนแมทธิวแหวกให้หลบทางเพื่อมาหาคนตัวเล็กนั้นมองตากันปริบๆ ด้วยความคาดไม่ถึง ไม่เว้นแม้แต่น้องสาวและน้องชายของแมทธิวเองก็ตาม

แดนดีและวิลเลียมพลอยหยุดเดินตามพี่ชาย ก่อนจะมองตามแผ่นหลังแกร่งของพี่ชายคนโตเมื่อแมทธิวนั้นลงมือแหวกทางนักข่าวที่ห้อมล้อมเขาเพื่อไปหานักข่าวอีกคน!

วันนี้ฝนจะตกในที่ร่มหรือยัง? ทำไมพี่ชายที่ขึ้นชื่อว่าไม่ถูกกับนักข่าวสุดๆ กลับเดินเข้าไปหานักข่าวเสียเองอย่างนี้

“อ้อ ฉันทาร์ลีโอต จากฮอลลิวูดโทม์คะ” ชาร์ลีโอตรับคำแล้วอ้อมแอ้มแนะนำตัว ยืนสลับเท้าไปมาระหว่างเอ่ยถามสารทุกข์สุกดิบของเขาไปตามมารยาท “วันนี้คุณเป็นอย่างไรบ้างคะแมทธิว”

“ดีมากครับ” เขาตอบสั้นๆ อย่างสงวนถ้อยคำ แต่สายตาคมกริบยังทำให้หญิงสาวรู้สึกอึดอัดไม่เปลี่ยน

“ฉันได้ยินว่าคุณได้เสนอชื่อเข้าชิงรางวัล นั่นคงเป็นอะไรที่น่าตื่นเต้นมาก คุณตื่นเต้นหรือเปล่าคะ” เธอถามอย่างร่าเริง แสร้งทำเป็นไม่รู้สึกระไรกับสายตานั้นเสีย

“เอิ่ม ผมควรต้องรู้สึกอะไรด้วยหรือครับ” แมทธิวถามด้วยความไม่เข้าใจจริงจัง หน้าหล่อเหลานั้นหันมาจ้องหน้าชาร์ลีโอตอย่างเอาเป็นเอาตาย แต่เป็นการเอาเป็นเอาตายที่ทำให้คนโดนจ้องรู้สึกเหมือนว่าตัวเธอลีบเล็กลง จนกลายเป็นเด็กสาววัยมัธยมที่กำลังเงินอายเพราะโดนดวงตาสีฟ้าคู่นี้หลอมละลาย

“แหม ถ้าเป็นฉัน ฉันคงจะตื่นเต้นที่ฉันอาจจะเป็นคนที่ได้รับรางวัล” ชาร์ลีโอตยิ้มหวานกลบเกลื่อน คราวนี้จึงกลายเป็นชายหนุ่มที่ต้องรีบเสหลบตา

“ผมว่าคนที่ได้รับการเสนอชื่อคนอื่น ๆ คงจะรู้สึกอย่างนั้น แต่วันนี้ผมเหนื่อยมาก ผมเลยต้องตอบตามตรงว่าตอนนี้ผมไม่ได้รู้สึกอะไร

เลยนอกเสียจากอยากกลับบ้านไปนอน”

ชาร์ลีสื่อหน้าเหลืองกับคำตอบนั้นก่อนจะสะบัดหัว กระแอมสองสามครั้งเพื่อเรียกสติ แล้วถามคำถามใหม่กับชายหนุ่ม “เอ่อ ว้าว คำตอบน่าประทับใจมากค่ะ”

...

“ฉันรู้ว่าคุณยุ่งมาก ทั้งเรื่องงานของคุณและธุรกิจของครอบครัว” ชาร์ลีสื่อเกริ่น “ฉันเห็นคุณออกงานน้อยมาก ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอย่างนี้หรือเปล่าค่ะ”

“ครับ” แมทธิวพยักหน้า เอนตัวเข้าหาหญิงสาวจนชาร์ลีสื่อตหายใจสะดุด แต่เธอก็ยังยิ้มสู้

“แล้วอะไรทำให้คุณมาร่วมงานนี้ได้คะคุณแมทธิว งานนี้มีอะไรพิเศษหรือเปล่าคะ”

“ตอนแรกไม่มีครับ แต่ตอนนี้มีแล้ว” แมทธิวมองหน้าหญิงสาวด้วยสายตาคือความหมาย แต่ก็ยังตอบคำถามสั้นๆ เหมือนอย่างเคย ตาคมมองสำรวจเครื่องหน้าของชาร์ลีสื่อตก่อนหัวคิ้วหนาจะย่นเข้าหากัน

“นั่นแปลกมากเลย” ชาร์ลีสื่อตหลุดพูดออกมาเบาๆ อย่างไม่ได้ตั้งใจ ด้วยเพราะเห็นว่าปกติงานใหญ่กว่านี้มาก แต่ชายหนุ่มก็ไม่ยอมไปร่วมงาน

“ครับ แปลก” แมทธิวพยักหน้ารับแทนๆ

“แล้วเรื่องคดีความของคุณไปถึงไหนแล้วคะคุณแมทธิว” ชาร์ลีสื่อตตัดเข้าคำถามที่จะทำให้เธอได้งาน ไม่สนเรื่องความเหมาะสมและไม่ได้เตรียมใจมารับสายตาเกรี้ยวกราดจาก แมทธิว เทรเวน

“อะไรนะ!” แมทธิวย่นหน้า ใบหน้าคมคายที่ไม่ค่อยจะแสดงอาการยินดียินร้ายไม่ว่ากับเรื่องอะไร ตอนนี้อยู่ไปด้วยอารมณ์และโทสะ ชนิดที่น้องชายอย่างวิลเลียมต้องรุดเข้ามาดักหน้า สะกิดพี่ชาย

เพื่อเรียกสติ

“เฮ้ย! ใจเย็นน่าพี่ชาย” วิลเลียมแกลิ่งเสเข้ามายืนเคียงพี่ชาย รอยยิ้มกะลิมกะเหลี่ยของเขาทำให้ชาร์ลิตตผละห่างโดยไม่รู้ตัว ไม่เท่านั้น คนเจ้าเสน่ห์แห่งบ้านเทรเวนยังแผ่รอยยิ้มไปยังตากล้องที่กำลังเก็บภาพเขากับพี่ชายด้วย

“ผมกับพี่ชายคงต้องขอตัวแล้วนะขอบคุณผู้หญิง ขอโทษด้วย เราไม่สะดวกจริงๆ” เขาพูดแล้วก็รั้งร่างสูงของแมทริวหลบจากออกไป ชาร์ลิตตจึงทำได้เพียงพยักหน้าหึหึๆ อย่างไม่มีทางเลือก แล้วกะพริบตาปริบๆ มองตามแผ่นหลังแกร่งของหนุ่มหล่อทั้งสองไปด้วย สายตาละห้อยอย่างเสียดาย

“เธอบ้าไปแล้วหรือไง!” โรรันกระซอกเสียงถามเพื่อนร่วมงาน ซึ่งก็เป็นปฏิกิริยาที่เห็นได้ยากอีกเช่นกัน “เสียดิไปแล้วหรือไง ถึงได้ถามเขาออกไปแบบนั้น ชาร์ลิต”

“เฮ้ แล้วนายจะมาดูฉันทำไมล่ะเนี่ย” ชาร์ลิตตทำสะเอว เพิ่งตระหนักได้ว่ามือของเธอกำลังสั่น สงสัยเพราะเสียขวัญตอนที่โดนนายผีดิบนั้นขึ้นเสียงใส่แน่ๆ หน้อย ตาผู้ชายคนนั้นยังงันแน่ เตียวยิ้มหวาน เตียวขึ้นเสียง เธอละตามอารมณ์ไม่ทัน

มือบางยกขึ้นมาแตะหน้าอก เพื่อตรวจดูว่าหัวใจเธอหยุดเต้นไปเพราะความกลัวหรือเปล่า ให้ตายเถอะ หัวใจเธอเต้นเร็วมากเลย

พระเจ้าช่วย! ผู้ชายคนนั้นน่ากลัวเหลือเกิน ชาร์ลิตตสรุปกับตัวเอง เท้าเล็กก้าวถอยหลังไปหลายก้าว บอกให้รู้ว่าเธอเสียขวัญมากพอๆ กับหน้าที่แทบไร้สติเลือดของเธอ

“แล้วเธอสมควรโดนหรือเปล่านั้น” โรรันย่นถาม “เธอไม่โดน เขาฆ่าตราบนี้ก็ดีแค่นี้แล้วชาร์ลิต เธอมีมันบ้าจริงๆ”

“เฮ้ ถ้านายไม่ให้ฉันถามเรื่องนี้ แล้วนายจะให้ฉันถามเรื่องที่

เขาเป็นเกย์หรือยังไง” ชาร์ลิตต์ย้อนคืนอีกหน ถ้าจะโทษเธอที่โพล่งถามเรื่องคดีความออกไป ก็ต้องโทษนายแมทธิวนั่นด้วยที่จ้างเธอเอาเป็นเอาตายจนเธอเสียสมาธิ ลืมคำถามที่เตรียมมาไปจนหมด

แล้วอีกอย่าง เรื่องคดีการฆาตกรรมเศรษฐีเจ้าของอู่เรือที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่นานนี้ก็ป็นข่าววงในมากๆ เธอต้องวิ่งจนขาชวิดกว่า ‘เพื่อน’ ที่ประจำอยู่ในวัยอร์คโทมจะยอมกระซิบบอกเธอว่า แมทธิว เทรเวน นั้นเป็นลูกชายแท้ๆ ของชายที่เพิ่งโดนฆาตกรรมไป

และนั่นก็อาจจะทำให้เขาตกเป็นผู้ต้องสงสัยอันดับต้นๆ ทำไมนะหรือ ก็เพราะว่าผู้ชายคนนั้นเป็นเจ้าของอู่ต่อเรือเจ้าใหญ่เพียงไม่กี่เจ้าในอเมริกา ซึ่งก็ต้องมีสมบัติพัสถานอยู่มากไม่น้อย

นายแมทธิวนี่เลยมีเหตุจูงใจในการฆาตกรรมมากที่สุด เพราะพินัยกรรมของผู้ชายที่เพิ่งตายไปได้ยกเงินทุกเหรียญทุกเซ็นต์ให้เขาเพียงคนเดียว ส่วนลูกสาวกับภรรยาใหม่นั้น ไม่ได้อะไรเลย!

แต่สำหรับชาร์ลิตต์แล้ว เรื่องนี้มันไร้สาระสิ้นดี เพราะถ้าเธอเป็นแมทธิว เธอแค่เป็นหมอเฉยๆ ที่ไม่ได้รวมถึงการเป็นรองประธานบริษัทอย่างเขา เธอก็ไม่มีทางเสียเวลาลงมือฆ่าพ่อแท้ๆ ของตัวเองหรือกลั้วอีกไม่กี่สัปดาห์ ผู้ชายคนนั้นก็ต้องแก่ตายอยู่ดี อาจจะรอนานหน่อยแต่คุณค่าก็เท่ากันแถมไม่ต้องเหนื่อย เพราะต้องคอยระวังว่าจะโดนจับอีกหรือเปล่า

ไม่ต้องพูดถึงว่า แมทธิว เทรเวน เป็นถึงรองประธานบริษัทที่มีทรัพย์สินอย่างน้อยไม่ต่ำกว่าหมื่นหมื่นล้าน ถึงจะเป็นแค่ลูกเลี้ยงแต่ก็เห็นๆ กันอยู่ว่าบ้านนี้รักกันอย่างกับอะไรดี เพราะฉะนั้นมันเลยไม่สมเหตุสมผลที่เขาจะฆ่าพ่อแท้ๆ เพื่อเงินไม่กี่ล้านเหรียญ ในขณะที่เขามีเงินอยู่แล้วในมือไม่ต่ำกว่าหมื่นล้าน คิดดูสิ ต่อให้เด็กอมมือก็ดูออกกว่านี่เป็นข่าวโคมลอย

อาจจะป็นข่าวโคมลอยพอๆ กับข่าวของคุณแสนดีกับมาเฟีย

เม็กซิกันนั้นเลยที่เดียว

แต่เอาเถอะ ในเมื่อได้เบาะแสมาอย่างนี้ เธอก็ต้องชุดคู่ขาเข้าไป
ให้บก. ขาโหดของเธอให้จงได้ ไม่ว่าจะข่าวจะโคมลอยหรือลอยโคม
ซาร์ลือตคนนี้ก็ไม่มีทางเลือก เพราะเธอมีตำแหน่งพนักงานประจำเป็น
เต็มพ้น!

“เพราะถ้าจะถามว่าเขาชอบนอนกับผู้ชายด้วยกันหรือเปล่า
ฉันก็คงโดนมองว่าสอดรู้สอดเห็นไม่ต่างกัน”

“ไม่ต่างกับผีนะสิ เธอถามเขาออกไปอย่างนั้นเดี๋ยวก็โดนฟ้อง
เอาหรือ” โรรันว่า “คุณแมทริวเขายังไม่โดนตั้งข้อหาอะไร”

“ฉันก็แค่ถามเขาว่า ‘คดีเป็นยังไงบ้างคะ’ ไม่ได้กล่าวหาอะไร
เขาสักหน่อย” ซาร์ลือตอ้อมแอ้ม ย้ำเสียงหนักตรงคำพูดที่โรรันกังวล
ว่าจะทำให้เธอโดนฟ้องแล้วโคลงหัว “อีกอย่างหลังจากที่ฉันตามเฝ้า
คุณแมทริวอะไรนี้เข้าเียนมาไม่รู้กี่เดือนนะโรรัน ฉันพนันได้เลยว่าเขา
ไม่ฟ้องฉันเพราะแค่ฉันพูดไม่เข้าหูเขาหรือ เขาเป็นผู้ชายประเภทเลี้ยง
ได้ก็เลี้ยงนะ เขารักสงบมาก”

คำพูดสุดท้ายนั้นหญิงสาวกลอกตาขึ้นฟ้าไปด้วยขณะพูด จะ
พูดว่ารักสงบก็ไม่ถูกนักหรือ ต้องบอกว่าคุณแมทริวอะไรนี้ไม่ชอบให้
มือตัวเองเปื้อนเลือดจะถูกกว่า เพราะจากที่เธอหาข้อมูลมา อีตาสุด
หล่อนี้จะเป็นคนจัดการปัญหาเกือบทุกอย่างให้ครอบครัว ซึ่งส่วนใหญ่
จะเป็นการไต่สวนไม่ก็เงินแก้ไขปัญหา

เรื่องการไต่สวนนั้นเธอยังไม่เห็น ตอนนี้ยังไม่เคยเห็น

“ยังไงก็เถอะ คราวหน้าก็ระวังหน่อยแล้วกัน” โรรันแนะนำตาม
ประสารุ่นพี่ที่ทำงานมานานกว่าซาร์ลือต และเห็นเพื่อนร่วมอาชีพ
จำนวนไม่น้อยที่ต้องหมดอนาคตเพราะการไม่ระวังคำพูด “ถึงบ้าน
เทรเวนด้วย อย่าเอาหัวตัวเองไปเสียดนัก ไม่ได้ข่าวนะไม่ແ່เท่าไม่มี
อาชีพนะ”

“แต่เผชิญว่าถ้าฉันไม่ได้ข่าวนายเทรเวเนนี่ ฉันก็ไม่ได้มีอาชีพนะสิ” ชาร์ลส์ออดยิ้มจอมปลอมมาให้โรรัน

“อย่างนั้นก็ยิ่งต้องระวัง” ชายหนุ่มย้ำด้วยความเป็นห่วง

“ทราบแล้วค่ะ” ชาร์ลส์ออดพูดเสียงยานคาง ล้อเลียนโรรันเหมือนเด็กกำลังล้อเลียนผู้ใหญ่ เธอจึงได้สายตาดูๆ จากหุ่นพี่เป็นรางวัล

นี่มันอะไรกัน ทำไมผู้หญิงคนนั้น ผู้หญิงที่ควรจะต้องเที่ยว
รอบโลกอย่างมีความสุขตามที่เธอฝันกลับมาอยู่ที่นี้ เป็นนักข่าว แกรม
ยังออกปากถามเขาเรื่องที่แม้กระทั่งคนในครอบครัวไม่กล้าจะเอ่ยปาก
ถาม

ชาร์ลส์ออด...เธอไม่ควรจะมาโผล่ที่นี่ และไม่ควรรอบอย่างมากที่สุดที่เธอ
จะมาทำงานเป็นนักข่าว อาชีพที่เขาไม่เคยถูกชะตาด้วยเลยสักครั้ง
นี่สวรรค์เล่นตลกอะไร!

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นใครกันคะ” เสียงของแสดดีทำให้เขาหันไป
มอง ใช้เวลาอยู่ครู่หนึ่งกว่าที่แมทธิวจะรู้ว่าน้องสาวถามถึงใคร “ทำไม
ไปถึงเดินไปหาเธอละแมท พี่รู้จักเธอหรือ”

แสดดีถามด้วยความสงสัย ไม่เคยเห็นแมทธิวให้สัมภาษณ์กับ
ใครที่ไหน อย่างไรก็ตามแต่เดินไปหาด้วยความเต็มใจเหมือนอย่างวันนี้เลย

“นั่นสิแมท ดูท่าจะสอดรู้สอดเห็นเอาเรื่อง แกรมยังรู้เรื่องคดีด้วย
นะ” วิลเลียมออกความเห็นแล้วเบ้าปาก ผู้หญิงคนนั้นก็หน้าตาพอดูได้
อยู่หรือคะ แต่ถ้าเปรียบเทียบกับแสดดีและไวโอเล็ตแล้ว ผู้หญิงคน
นั้นก็คงจะเหมือนดอกไม้สีสวย ในขณะที่แสดดีเป็นเพชรและไวโอเล็ต
เป็นไข่มุก

มีคุณค่าต่างกัน ขึ้นอยู่ที่ใครเป็นคนมอง แต่ก็ต่างล้วนเป็นที่หนึ่งใน
หมู่เดียวกัน

“เคยรู้จักนานมาแล้ว” แมทธิวสลดความโกรธออกจากหัว กลับ

มาตอบคำถามนั้นด้วยน้ำเสียงสงบนิ่งตามแบบฉบับ “แต่เธอจำพี่ไม่ได้หรือ”

“แปลกนะ ไม่เคยเห็นใครที่จำพี่ไม่ได้” แสนดีจึงมำกับตัวเองเบาๆ เธอเห็นนักข่าวคนนั้นเพียงไกลๆ เลยไม่เห็นว่่าหล่อนหน้าตาเป็นอย่างไร

“ในที่สุดก็มีผู้หญิงที่ลื้มความหล่อของพี่ลิ่ง ขอบคุณพระเจ้า” วิลเลียมทำท่าทำต้ออกดีใจเกินเหตุ

“เธอไม่เคยจำอะไรได้ทั้งนั้นแหละ” ความประชดประชันในน้ำเสียงของพี่ชายทำให้เหล่าน้องๆ พากันเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ

“ผู้หญิง” วิลเลียมย่นจมูกว่่า เลยได้หยิกแรงๆ จาก ‘ผู้หญิง’ คนข้างๆ จนเขาร้องโอดโอย

“พูดอย่างนี้หมายควมว่่าง๊ะ พี่ไม่ใช่ผู้หญิงหรือง๊ะ” แสนดีเช่น็ยัวใส่่น้องชาย

“แหม แสนดีเป็นผู้หญิงก็จริง แต่แสนดีเป็นผู้หญิงเทรเวนง๊ะ มันไม่เหมือนกันสักหน่อย” คนกะล่อนอ้อนเสียงอ่อนเสียงหวาน ชบไหล่พี่สาวพร้อมประคองเอวบางไว้เหมือนอย่างที่ทำจนเป็นนิสัย “ไปเถอะที่มงานเขาเร่งแล้ว”

แสนดีถอนหายใจกับความเจ้าเล่ห์ของน้องชาย “จับไม่ได้ได้ไม่ทันเชียวนะพ่อวิลเลียม มันน่าดีจริงๆ” หญิงสาวกัดฟันพูดอย่างหมั่นไส้่น้องชาย แต่กระนั้นก็ยอมเดินตามแรงประคองของเขาเพื่อไปเตรียมตัวหลังเวทึ เหลือแต่แมทริวที่ต้องนั่งประจำที่รอฟังการประกาศรางวัลไปเจียบๆ แต่ในหัวของเขานั้นกลับครุ่นคิดเรื่องของผู้หญิงคนหนึ่งไม่ตก

เริ่มตรงที่ว่่าเธอกลับมาที่อเมริกาตั้งแต่เมื่อไร และคนของเขาพลาดเรื่องนี้ไปได้อย่างไร และทำไมเธอถึงจับพลัดจับผลูมาทำงานที่เขากลียดเข้าได้ โดยที่เข่าไม่แม้แต่จะระแคะระคายเลยสักนิด!

ชาร์ลีสตางเป็นคนที่น่าโมโหไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะกี่ปีเธอก็ไม่เคยเปลี่ยน ไม่เปลี่ยนแปลงจริงๆ

“ไจชาร์ลิส ได้ยินพวกนักข่าวสำนักอื่นลือกันว่าให้แซ่ดว่าเธอได้สัมผัสภษาณ แม่ทิว เทรเวน นั้นหรือ” คอนเนอร์ที่สะพานกึ่งกลางบนบ่าเดินมาเอ่ยถามเพื่อนรุ่นน้องในที่มืดด้วยความตื่นเต้น ก่อนจะเอ่ยชมว่า “ไม่ธรรมดาจริงๆ ไม่บ่อยนักหรอกที่เขายอมหยุดตอบคำถามเก่งมากชาร์ลิส”

“ไม่ได้อะไรเป็นชิ้นเป็นอันหรอกคอนเนอร์ แต่ก็ถือเป็นฤกษ์ที่ดีใช่ไหมล่ะ” หญิงสาวเดินหลบมุมออกมาเพื่อที่คอนเนอร์จะส่งรูปไปที่ฮอลลีวูดใหม่ ให้ทางนั้นจัดการเอาภาพนิ่งไปอัปเดตความเคลื่อนไหวทางเว็บไซต์ของสำนักข่าว จึงลืมหันสายตาสังเกตตายของโรรัน

“ดีแน่นอนสิ วันนี้เราเป็นสำนักข่าวเดียวที่ได้บัพสัมผัสภษาณคุณแม่ทิวนะ ยิ่งถ้าวันนี้เขาได้รางวัลละก็ รับรองว่าเราจะยิ่งกว่าถูกรางวัล”

“แหม งั้นก็ขอให้เขาได้รางวัลที่เถอะ” ชาร์ลีสตมมือเข้าหากัน รอยยิ้มเจ้าเล่ห์อย่างมีแผนการของเธอทำให้โรรันไม่สบายใจ มีเขาคนเดียวหรือเปล่าที่เห็นว่าคุณแม่ทิวไม่พอใจที่ชาร์ลีสตถามเรื่องคดีความ ‘มากๆ’ นะ

“ฉันจะได้หาโอกาสสัมผัสภษาณเขาหลังงานจบ เขาจะเปิดให้นักข่าวเข้าไปสัมผัสภษาณใช่ไหม”

“เปิดสิ” คอนเนอร์บอก “แต่ไม่รับประกันว่าคุณแม่ทิวนี้จะอยู่จนถึงตอนนั้น แต่เราก็น่าจะมีหวังอยู่”

“เขาไม่อยู่หรอก” โรรันแย้งขึ้นมาเบาๆ ก่อนจะเอ่ยต่อว่า “เขาไม่อยู่หรอก ไม่เห็นสายตาก็เขามองนายวิกเตอร์คนนั้นหรือไง พวกเขาไม่มีทางทนอยู่จนงานจบหรอก ดีไม่ดีอาจจะแอบออกไปหลังจาก

ประกาศรางวัลที่คุณแม่ทริวถูกเสนอชื่อเสรีจ”

“ไม่หรอกน่า ทำอย่างนั้นน่าเกลียดแย่เลย” ชาร์ลลอตพูด แต่เป็นการให้กำลังใจตัวเองเสียมากกว่า ก่อนหน้าสวดยจะคล้ายเปลี่ยนเป็นคนที่กำลังกลืนของขมลงคออย่างยากเย็นเมื่อเอ่ยว่า “ฉันหวังว่าพวกเขาจะคิดแบบเดียวกันนะ”

“หวังต่อไปเถอะ” โรรันแฉะสั้นๆ ก่อนจะหันไปสนใจคอนเนอร์ที่กำลังส่งรูปและรายงานให้สำนักข่าว

เมื่อพวกเขาจัดการส่งรูปแล้วรายงานสั้นๆ ไปให้ที่สำนักข่าวแล้ว ทั้งสามก็เดินตามทางเข้ามายังฮอลล์ที่จัดงาน โดยครั้งนี้จะมีเพียงคอนเนอร์ที่ได้สิทธิ์ลงไปยืนใกล้บริเวณด้านหน้าเวทีเพื่อเก็บภาพนิ่ง ส่วนโรรันกับชาร์ลลอตนั้นต้องแยกออกมานั่งบริเวณที่เกือบจะเรียกว่าอยู่ด้านหลังสุดของฮอลล์

แต่ชาร์ลลอตไม่ได้เกียงอนเรื่องที่ต้องนั่งไกลเวที เพราะเธอไม่ได้สนใจการประกาศรางวัลนี้อยู่แล้ว แต่ที่ทำให้เธอขมวดคิ้วหนักก็คือ

“นั่งไกลขนาดนี้ เราจะไปทันนักข่าวจากสำนักอื่นหรือโรรัน”

ชาร์ลลอตกระซิบถามเพื่อน ก่อนจะบ่นอุบอิบถึงสาเหตุที่ทำให้เธอเป็นกังวล “ฉันยิ่งขาสั้นแล้วแถมยังไม่ถนัดใส่ส้นสูงอีกต่างหาก”

“ไม่ต้องห่วงหรอก ถ้าคุณแม่ทริวอยู่จนถึงงานจบจริงๆ เขาก็ไม่มีทางให้สัมภาษณ์กับสำนักข่าวไหนหรอก” โรรันบอกตามจริง “ถ้าวันนี้เธอโชคดีไปตลอด เขาอาจจะได้ยินเสียงเรียกของเธออีกครั้งก็ได้”

“คิดแล้วก็แปลกเนาะ ทั้งๆ ที่คุณแม่ทริวอะไรนี่ยิ่งแสนหยิ่งแถมไม่ค่อยจะญาติกับนักข่าวอย่างพวกเรา ทำไบบก. เราถึงอยากได้ข่าวเขานักหนา”

“เพราะผู้หญิงทั้งรัฐพร้อมที่จะตายขอแค่ให้รู้เรื่องราวของเขาละมัง” คำพูดของโรรันทำให้คิ้วข้างหนึ่งของชาร์ลลอตเลิกขึ้นอย่างแปลกใจกับไ้เรื่องความหล่อไม่บันยะบันยังของเขา

นี่เธอเห็นอยู่ดำตา รู้ดีที่ได้ยิวว่าเขาล่อแค่ไหน แต่ผู้หญิงทั้งรัฐนี่นะ? ไม่พุดเกินไปหน่อยหรือ

และเหมือนโรรันจะเดาศีหน้าเพื่อนร่วมงานออก เขาจึงชิงบอก ว่า “ใช่ ทั้งรัฐเลย ฉันไม่ได้พุดเกินไป เพราะคุณแมทริวทั้งล่อ ทั้งรวย แถมฉลาดสุดๆ”

“เรื่องนั้นฉันรู้ แต่ใช่ว่าเขาจะชอบผู้หญิงพวกนั้นนี่” ชาร์ลิตตเอ่ย สีหน้ายังคงยุงเหยิงเพราะคิดตามคำพุดของโรรันให้วุ่นไปหมด “เขาลือกันไม่ใช่หรือว่าคุณแมทริวเป็นเกย์”

“แล้วยังไง” คราวนี้เป็นโรรันที่เป็นคนเล็กคิ้ว

“ก็เป็นเกย์ไง” ชาร์ลิตตย้ำคำเดิม

“นี่เธอเกิดยุคไหนชาร์ลิส สมัยนี้เขารักกันได้หมดนั่นแหละ” ชายหนุ่มที่มีเลือดอเมริกันเต็มเปี่ยมว่าเสียงดัง “เราจะรักใครก็ได้ล่ะ มันไม่ได้มีตัวกำหนดตรงคำว่าเกย์หรือเลสเบียนหรอกนะ”

“ได้ยังไงล่ะ”

“ฉันเห็นว่าเธอไปอยู่ฝั่งเอเชียนานหรือจะชาร์ลิส ฉันจะบอกอะไรให้” โรรันหยุดพุด สูดหายใจเข้าปอดเพื่อสะกดความรำคาญ “เดี๋ยวนี้เขารักกันได้หมดแล้ว จะพุดให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คงจะประมาณ ก็แค่มนุษย์รักกับมนุษย์ไงล่ะ”

“ใช่...” คนที่ไปอยู่ฝั่งเอเชียนานอ้าปากค้างอยู่เกือบนาทีก่อนจะพยักหน้าเข้าใจ

โอเค มนุษย์รักมนุษย์ ฟังดูสมเหตุสมผลและยุติธรรมดี

อย่างนั้นมนุษย์อย่างเธอก็มีสิทธิ์จะรักใครก็ได้ล่ะสิ ชักจะชอบความคิดนี้แล้วแฮะ

“ฉันชอบจัง ฟังแล้วยุติธรรมดี” ชาร์ลิตตอ้อมแอ้มบอกหลัง จากใช้เวลาทำความเข้าใจกับตัวเองอยู่ครู่ใหญ่ “แบบนี้ใครๆ ก็มีหวังกับคุณแมทริวของฉันล่ะสิ”

“เขาไปเป็นของเธอตั้งแต่เมื่อไหร่” โรรันหลุดคำ เมื่อหันมาเห็น
อาการย่นจมูกอย่างไม่ชอบใจของชาร์ลิต

“ก็เป็นตั้งแต่ฉันตามไปเฝ้าเขาเข้าเย็น” หญิงสาวสรุปอย่าง
เอาแต่ใจ “แล้วก็ไปจนกว่าฉันจะได้บรรจุเป็นพนักงานประจำ
เพราะฉันจะผูกติดเขาไปจนกว่าฉันจะได้ข่าวเขาไปให้บก.”

“อย่างนั้นเธอก็ต้องผูกติดกับเขาตลอดไปนั่นแหละ” ชายหนุ่ม
หัวเราะหึๆ นี่ชาร์ลิตคิดว่าเรื่องทรมานของผู้ชายคนนี้นั้นจะ
ง่ายหรือยังไง “เขาไม่ยอมให้สัมภาษณ์หรอก อย่างน้อยๆ ก็ไม่ใช่เร็วๆ
นี่แน่”

แม้ชาร์ลิตจะบอกว่าเธอไม่ได้ตื่นเต้นกับงานประกาศ
รางวัลในคำคืนนี้เท่าไรนัก แต่ก็ต้องยอมรับว่านิตยสารเล่มนี้จัดงานได้
น่าตื่นเต้นไม่น้อยเลยทีเดียว เพราะมีการแสดงและพิธีกรรมที่มักปล่อย
มุขๆ มาทำให้เธอหัวเราะได้ตลอดเวลาสองชั่วโมง

การประกาศรางวัลดำเนินไปเรื่อยๆ จนกระทั่งมาถึงรางวัลที่คุณ
แม่ทริวได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล ซึ่งจะถูกระบุโดยน้องๆ ของ
เขา คุณแดนดีและคุณวิลเลียม เทรเวน แม้ชาร์ลิตจะเห็นครอบครัว
นี้มาจนชินตา แต่ก็ต้องยอมรับว่า วันนี้ทายาทบ้านเตรเวนดูดีผิดหู
ผิดตาสมชื่อตระกูลที่ขึ้นชื่อเรื่องความสวยหล่อกันทุกคน ยิ่งคุณแดนดี
แล้วด้วยนั้น ขนาดเป็นผู้หญิงด้วยกันยังอดชื่นชมความงามแบบนั้น
ไม่ได้ และเธอก็อิจฉาความสมบูรณ์แบบนั้นอยู่นิดๆ ด้วยละ

พระเจ้านี่ช่างไม่ยุติธรรม ให้นำสาวสวยๆ ผู้หญิงคนนั้นมาแล้วยัง
แถมขาที่ยาวสุดๆ นุ่มมาอีก แต่กับเธอละก็ดันให้ความสูงมาแค่
ร้อยห้าสิบแปด แถมหน้าตาก็ยังให้มาแค่พอไปวัดไปวา แฮ็ รอให้เธอ
ตายเมื่อไรก่อนเถอะ เธอจะไปจัดการบ่นให้พระองค์ฟังจนหูชาแน่
เชอะ!

คุณแมทธิวถูกเสนอชื่อเข้าชิงร่วมกับนักธุรกิจอีกสองคน หนึ่งในนั้นก็คือคนที่กำลังเป็นข่าวว่าก๊อปปี้กับน้องสาวของเขา วิกเตอร์ แบล็คครอสส์ นั่นเอง ถึงเธอจะอยากเชียวรีให้คุณแมทธิวชนะแบบไม่มีลืมหูลืมตาแค่ไหน แต่ชาร์ลีสต็อกก็ไม่สามารถหุบหูลับตา ลืมความจริงที่ว่าคู่แข่งในการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัลนี้ทั้งสามคนเป็นนักธุรกิจที่เก่งกาจมาก และเชี่ยวชาญดินกันสุดๆ ทุกคนด้วย

แต่ วิกเตอร์ แบล็คครอสส์ จะมีภาษีดีกว่าคุณแมทธิวก็คตรงที่เขาบริหารบริษัทของเขาด้วยตัวเองคนเดียว ในขณะที่คุณแมทธิวยังมีพ่อบุญธรรมเป็นคนดูแลและให้คำปรึกษาอยู่อีกทอด ถ้า วิกเตอร์ แบล็คครอสส์ จะได้รางวัลนี้ไปก็คงไม่มีใครกล้าโต้แย้งเรื่องนี้

ถึงจะอย่างนั้นก็เถอะ เธอก็อยากให้คุณแมทธิวของเธอชนะอยู่ดี และเมื่อมาถึงเวลาที่หญิงสาวบนเวทีประกาศรางวัลจริงๆ ชาร์ลีสต็อกก็อดตื่นเต้นแทนเขาไม่ได้ ยิ่งเมื่อผลออกมาว่าเขาได้รางวัล เธอถึงกับชกหมัดกลางอากาศแล้วร้อง เยส! ออกมาเบาๆ

“ดีใจด้วยนะ ขวัญใจเธอนี้เก่งจริงๆ” โรรันหันมาพยักหน้า เอ๋อ ชม พร้อมปรายตาไปที่หนุ่มร่างสูงซึ่งกำลังเดินไปยังเวทีด้วยฝีเท้าสม่ำเสมอ

“เขาหล่อจังเลย” ชาร์ลีสต็อกเองก็มองตามแผ่นหลังนั้นตาปรอย ก่อนจะเบนสายตาไปที่จอขนาดใหญ่ข้างเวทีแล้วพึมพำ “จะมีใครในโลกที่หล่อกว่าเขาไปได้อีกนะ ฉันล่ะอยากรู้จริงๆ”

“ถ้าหน้าตาหล่อกว่าก็คงจะพอหาได้ แต่ถ้าจะหาคนเทียบเรื่องอื่นๆ ก็คงจะยากหน่อย” โรรันออกความเห็น

“ฉันไม่แปลกใจแล้วทำไมเขาถึงไม่มีแฟน” เธอโพล่งออกไปก่อนจะขมวดคิ้วใส่โรรันอย่างครุ่นคิด

“ก็เธอบอกว่าเขาเป็นเกย์” ชายหนุ่มกระซิบ

“ไม่ใช่อย่างนั้น ดูหน้าเขาสิ” ชาร์ลีสต็อกชี้ไปที่หน้าจอขนาดใหญ่

ที่ตอนนี้มีสามพี่น้องตระกูลเทรเวนกอดกันกลมอยู่บนหน้าจอ “ดูสิ โรรัน”

“ฉันไม่เห็นอะไรเลย” เขามองไม่เห็นว่าจะไรในตัวแมทริวที่ทำให้ชาร์ลิตตื้นเต้นขนาดนี้

“หน้าเขาไงล่ะ!” เธอว่าเสียงดัง ไม่ใส่ใจที่โรรันกลอกตาใส่เธอ แล้วพูดต่อว่า “เขาหล่อมาก หล่อเกินไป ไม่มีผู้หญิงคนไหนเหมาะสมกับเขาหรอก”

“หล่อเกินไป? นี่นะหรือเหตุผลของเธอ” โรรันกลัวหัวเราะในลำคอ สายตีสระระอย่างอ่อนใจกับคำตอบของเพื่อนร่วมงาน

“ใช่ คนดีๆ ที่ไหนจะหล่อขนาดนี้” ชาร์ลิตตพยักหน้า โบกมือโบกไม้เพื่อประท้วงคนที่สร้างผู้ชายคนนี้ขึ้นมา “ดูหน้าเขาสิ ไหนจะสมองเขาอีก มันจะสมบูรณ์แบบเกินไปแล้ว!”

“เฮ้อ...” โรรันถอนหายใจเสียงดัง เลิกสนใจท่าทางตื่นเต้นของหญิงสาวข้างตัวแล้วกลับมาตั้งใจฟังคำพูดของแมทริวที่กำลังเอ่ยขอบคุณครอบครัวที่ทำให้เขาได้รางวัลนี้ ก่อนที่เขาจะทิ้งท้ายด้วยการขอบคุณน้องๆ ของเขาที่ช่วยสนับสนุนและช่วยเหลือ

คำพูดของชายบนเวทีไม่ทำให้โรรันแปลกใจเลยว่าทำไมเขาถึงได้รับรางวัล ผู้ชายคนนี้เป็นคนที่น่าชื่นชมและถ่อมตัว ทุกคำพูดของเขานั้นยกความดีความชอบทั้งหมดให้ครอบครัว รวมทั้งการแสดงความรักต่อหุ้นส่วนที่อายุมากกว่าเขาได้อย่างน่าชื่นชม โรรันจึงอดหันไปมองหน้าของ ‘เจ้าของคุณแมทริว’ ที่นั่งอยู่ข้างตัวไม่ได้ว่าเขาจะมีปฏิกริยากับคำพูดนั้นอย่างไร

ชาร์ลิตตนั่งย่นหน้า ยกมือขึ้นกอดอกมองหน้าของชายหนุ่มในจอขนาดใหญ่อย่างคิดไม่ตกและไม่พอใจเล็กๆ ซึ่งโรรันไม่สงสัยเลยว่าเธอไม่พอใจชายคนนั้นเพราะอะไร จะเรื่องอะไรได้อีกนอกเสียจากเรื่องที่คุณแมทริว ‘หล่อเกินไป’

เสียงปรบมือดังสนั่นฮอลล์ทำให้ชาร์ลิตตสะดุ้งหลุดจากภวังค์ เธอรีบดันตัวขึ้นมานั่งหลังตรงแล้วปรบมือตามคนในงานแม้จะไม่รู้ว่าทำไปทำไมก็ตามที

“ฉันทเกลียดเขา” เธอผรุสวาทออกมาเบาๆ จนคนข้างตัวรีบหันหน้ามามอง

“อะไรนะ” โรรันถาม ไม่เชื่อหูตัวเองกับสิ่งที่เขาเพิ่งได้ยินไป

“ฉันทเกลียดเขา” ชาร์ลิตตย้ำ หน้าเด็กบูดบึ้งอย่างไม่สบอารมณ์ ก่อนจะบอกเหตุผล “เขาสมบูรณ์แบบเกินไป โลกนี้ไม่ยุติธรรม ฉันทเกลียดเขา”

“เฮอะ นั่นคงจะเป็นปัญหาของเธอคนเดียวแล้วละ” โรรันหัวเราะหึๆ แล้วเหยียดยิ้มบอกเพื่อนร่วมงาน “เพราะฉันทว่าคุณแมททิวของเธอคงไม่แสบแสบว่าเธอจะรักหรือเกลียดเขาหรอก”

ชาร์ลิตตฟังคำพูดนั้นแล้วเม้มปาก มองไปหน้าหล่อเหลาที่เธอเพิ่งตัดสินใจว่าจะไม่ชอบหน้าด้วยสายตาคุ่นคิด ผู้ชายคนนั้นทำอะไรให้พระเจ้ากัน ทำไมเขาถึงได้เกิดมามีทุกอย่าง ทั้งมันสมองที่ระดับอัจฉริยะยังอายุพร้อมๆ กับการโหล่งๆ นั่นอีก

เธอไม่มีทางชอบคนที่เกิดมาเพื่อทำร้ายคนทั้งโลกอย่างเขา เธอไม่มีทางชื่นชมเขา ไม่มีทางที่จะชอบเขาอีกคนหรอก

หลังจากบอกกับตัวเองว่าจะไม่มีทางเป็นเหยื่อหน้าหล่อๆ นั้น เหมือนกับผู้หญิงคนอื่นๆ แล้ว ชาร์ลิตตก็หันมาทุ่มความสนใจทั้งหมดให้แก่การประกาศผลรางวัลบนเวทีต่อ ซึ่งหลังจากที่เธอรู้แล้วว่าคุณแมททิวของเธอเป็นคนได้รางวัล ผลรางวัลอื่นๆ ก็ไม่น่าสนใจขึ้นทันที ชาร์ลิตตถึงกับอ้าปากหาวหวอดด้วยความเบือ

จนกระทั่งรางวัลของลูกสาวแห่งตระกูลเทรเวนปรากฏขึ้นมาบนเวทีอีกครั้งด้วยชุดกระโปรงสั้น อวดชาสวยๆ ให้คนในงานได้ยลกัน เป็นบุญตา ชาร์ลิตตจึงหลุดปากร้องวู้แล้วทำตาโตอย่างตื่นเต็นดีใจ

“อะไรกันชาร์ลี เธอนี้มันแปลกพิกล เกลียดพี่ชายเขา แต่พอกับน้องสาวนี่ตาโตเป็นไข่ห่าน” โรรินหันมาคอนแคะ “เป็นผู้หญิงจริงๆ หรือเปล่าเธอเนี่ย”

“ไอ้บ้า! สวยขนาดนี้ใครจะไม่ชอบ” เธอเอ็ดเพื่อนร่วมงาน “หรือแกจะเถียงว่าแกไม่ชอบคุณแสนดีอะโรริน”

“ก็ต้องชอบสิ ใครจะไม่ชอบของสวยๆ งามๆ” โรรินตอบ หน้าคอมยิ้มกว้างออกมาเป็นครั้งแรกตั้งแต่อยู่ในงานประกาศรางวัล ดวงตาเปล่งประกายวิบวับด้วยความสุขเมื่อมองคนในจอขนาดใหญ่

คุณแสนดีของเธอ

ชาร์ลีโอตเองก็มองใบหน้าสวยๆ นั้นตาลอยด้วยความชื่นชม ความอิจฉาก่อนหน้านี้ลอยหายไปทันทีที่เห็นรอยยิ้มอ่อนโยนบนหน้าของคุณแสนดี รอยยิ้มแบบนี้ ไม่แปลกใจทำไมเธอถึงมีข่าวว่ามาเพียเม็กซิกันตามตอแย ใครจะไม่หลงเสน่ห์ความสวยและรอยยิ้มหวานๆ นี้ ใครที่จะต้านทานความสวยของผู้หญิงคนนี้ได้บ้าง

เธอพนันได้เลยว่าไม่มี

“ตายโหง หมอนั่นได้รางวัลได้ไงวะ” โรรินอุทานด้วยเสียงรื้อรอน ผิดวิสัย จ้องมองจอใหญ่ตาแทบถลนออกมาจากเบ้าเมื่อ วิกเตอร์แบล็คครอสส์ ลุกขึ้นยืนจากที่นั่งก่อนจะเดินตรงไปที่เวทีเพื่อรับรางวัล นักธุรกิจทรงเสน่ห์ที่สาว ๆ อายากจูบด้วยมากที่สุด

อ้อ สาวที่ไหนอยากจูบกับอิตาหน้าโหดนี่กัน นับคะแนนผิดหรือเปล่าเนี่ย ชาร์ลีโอตเบนหน้าเมื่อเห็นชื่อรางวัลที่มาเพียหน้าโหดรายนี้เพิ่งได้รับไป

“รับๆ แล้วรีบไปเลยนะนายหน้าโหด อย่าแตะคุณแสนดีของฉันเชียวนะ” ชาร์ลีโอตเข่นเขี้ยวบอกชายหนุ่มบนหน้าจอ ซึ่งเธอบอกได้เลยว่าขนาดเธอนั่งมองเขาผ่านจอจากตรงนี้ก็ยิ่งรู้สึกถึงสายตาที่เธอใช้มองคุณแสนดีคนสวยของเธอเลย นายมาเพียคนนี่คิดอะไรกับคุณแสนดี

คนสวยเห็นๆ

“ไปๆ ซิวๆ” เธอส่งเสียงไล่อย่างไม่มีกั๊ก พอๆ กับโรรันที่ กระสับกระส่าย อยู่ไม่สุข เพราะกลัวว่าขวัญใจของเขาจะโดนคนที่มี ชื่อเสียงไม่ดีทำมิดีมิร้าย

“รีบๆ ลงมาสักทีสิวะ ไอ้หมอนี่” ชายหนุ่มบอกอย่างไม่พอใจ
“จะพีรพีไรอะไรนักหนา”

“เฮ้ย!!!”

เสียงอุทานที่ครั้งแรกชาร์ลิตต์เข้าใจว่ามีเพียงเธอนั้นกลายเป็น ว่าเป็นเสียงอุทานเดียวกับคนในฮอลล์ ภาพบนหน้าจอที่มีคุณแสนดี นางแบบซึ่งชาร์ลิตต์เองเหมารวมว่าเป็นคนสวยของตนนั้นกำลังโดน ปล้ำจูบโดยมาเฟียหน้าโหดที่เธอไม่ชอบชู้หน้าตั้งแต่แรกเห็น

ไม่นะ คุณแสนดีคนสวยของเธอจะแปดเปื้อนกับผู้ชายชื่อเสียง ร้ายกาจแบบนายวิกเตอร์นี่ไม่ได้นะ! เธอไม่ยอม!

ยังไม่ทันที่ชาร์ลิตต์จะลุกขึ้นมาโวยวาย จู่ๆ หน้าจอก็ถูกตัดกลายเป็น หน้าจอดำสนิท

“ลูกๆ ชาร์ลิต์ ไปเร็ว” โรรันบอกเพื่อนร่วมงานที่ยังงงวย ตาม เหตุการณ์ไม่ทัน ผิดกับเขาซึ่งตั้งกล้อง เตรียมพร้อมเก็บภาพเรียบร้อยแล้ว จนต้องออกปากเร่ง “เร็ว! ชาร์ลิต์ นักข่าวสำนักอื่นเขาไปกันหมดแล้ว”

ไม่ต้องรอให้ชายหนุ่มพูดซ้ำเป็นครั้งที่สอง เพียงได้ยินว่านักข่าว จากสำนักอื่นออกหน้าไปก่อน ชาร์ลิตต์ก็ก้มลงถอดรองเท้าส้นสูง ลุก ขึ้นวิ่งตามกลุ่มนักข่าวคนอื่นๆ ไป โดยอาศัยความตัวเล็กของเธอลัด เลาะไปจนเกือบแซงคนอื่นๆ ได้

ด้านโรรันนั้นดูเหมือนว่าความสูงของเขาจะสร้างปัญหาให้ก็ คราวนี้ เพราะนอกจากเครื่องมือทำมาหากินที่ใหญ่ทะอะทะแล้ว ขนาด ตัวของเขายังทำให้เขาหาช่องเบียดตากกล้องคนอื่นๆ ไปหาเพื่อนร่วม งานตัวเองไม่ได้

ชาร์ลีสตีตเบียดนักข่าวคนอื่นออกมา วิ่งตามหลังบอดีการ์ดร่างยักษ์ของตระกูลเทรเวนมาติดๆ โดยทุกอย่างนั้นต้องยกความดีความชอบให้ตัวอันแสนกะทัดรัดของเธอทั้งหมด

ไม่แค่ตากล้องในงานเท่านั้นที่ตามถ่ายรูปนางแบบสาว ปาปารัซซีที่ติดกรออยู่ก่อนหน้าก็รุกกันเข้ามาเก็บภาพทายาทแห่งบ้านเทรเวนที่กำลังหนีนักข่าวเอาไว้เหมือนกัน ทว่าโทสะของคนบ้านเทรเวนไม่ใช่สิ่งที่ใครจะมาลองดีหรือทำทายเล่นๆ ได้ วิลเลียมสบถดำไม่ไว้หน้าและปิดกล้องทุกตัวที่จ่อไปทางพี่สาวของเขาออก จนมีบางตัวหล่นกระแทกพื้นเสียหาย

พอๆ กับพี่ชายของเธอที่เป็นคนแหวกทางบรรดานักข่าวพลางชมชู้ด้วยสายตาและสีหน้าเย็นชา ความโกรธที่ไม่สามารถบรรยายได้ของแมทธิวทำให้ชาร์ลีสตีตครั้นเนื้อครั้นตัว ไม่ชอบสายตาคมที่จ้องมายังเธอเหมือนประณามและผิดหวัง จนหญิงสาวต้องกลั้นใจลดมือที่กำลังเก็บภาพลง ยอมแพ้ที่จะทำข่าวฉาวโฉ่ของคุณแสนดีไป เพียงเพราะสายตาของ แมทธิว เทรเวน ที่ใช้มองเธอ

ชาร์ลีสตีตหยุดเท้า ล้มเลิกความพยายามที่จะเบียดเสียดกับกองทัพช่างภาพและนักข่าว แล้วมองตามแผ่นหลังแกร่งของทายาทคนโตแห่งตระกูลเทรเวนที่กำลังก้าวขึ้นรถไปด้วยหัวใจเบาหวิวเพราะความรู้สึกผิด

ดวงตาสีฟ้าสว่างใสวของเขาคือสิ่งที่มองเธอราวกับเธอเป็นคนทรยศทำให้ชาร์ลีสตีตหายใจไม่ทั่วท้อง รู้สึกเหมือนเธอกำลังทำผิดอย่างใหญ่หลวง เขามองเธอเหมือนกับเธอกำลังทรยศความไว้วางใจของเขา นั่นทำให้ชาร์ลีสตีตไม่สบายใจเอาเสียเลย

สายตาแบบนั้น เธอเคยเห็นมาก่อนหรือเปล่านะ...ชาร์ลีสตีตถามตัวเองอย่างสับสน คลับคล้ายคลับคลาว่าเธอเคยเห็นสายตาแบบนี้จากที่ไหนสักแห่งเมื่อนานมาแล้ว ทว่าความคิดของเธอก็ถูกขัดจังหวะ

โดยเพื่อนร่วมทีมที่ชื่อคอนเนอร์

“ได้เรื่องมัยไอ้ชาร์ลิส” คอนเนอร์เกาะไหล่บางถามเพื่อนที่เขาเห็น เธอไม่ต่างจากเพื่อนผู้ชายอย่างสนิทสนม “ฉันตามนายวิกเตอร์ไป แต่ไม่ทัน ชิงกลับไปได้เสียก่อน”

“ไม่ คุณแมทริวิกกับวิลเลียมเอาเสื้อคลุมหน้าคุณแชนดีเอาไว้ ออย่าว่าแต่เราเลย คนอื่นๆ ไม่มีใครได้อะไรมากหรอก” ชาร์ลิสอดสัน ศีรษะ เธอก็มหันหลังลงจนเหลือเพียงเสียงกระซิบเมื่อเอ่ยว่า “คุณ วิลเลียมชกกลัองแตกไปตั้งหลายตัวนะ”

“โหดจริง” คอนเนอร์ทำหน้าเหยเก กอดเครื่องมือทำมาหากิน ของตัวเองแนบอกแน่นอย่างไม่รู้ตัว

“โหดมาก” เธอว่าแล้วทำหน้าที่ตาใส่อารมณ์ ปิดความรู้สึก พรันพริ้งเล็กๆ เพราะสายตาเย็นชาของผู้ชายที่ชื่อแมทริวิกออกไปจาก หัว แล้วกลับมาเป็นเธอที่แชนแปร์นและซิปันอีกครั้ง “ถ้าอย่างนี้บัท สัมภาษณ์คุณแมทริวิกที่ฉันอุตส่าห์ตะโกนจนคอแตกกว่าจะได้มาก็ ไร้ประโยชน์นะสิ” เธอว่าแล้วย่นจมูกอย่างไม่สบอารมณ์ ดูท่าแล้วเรื่อง ที่จะเป็นข่าวใหญ่ของเย็นวันนี้ และพาดหัวข่าวใหญ่ของหนังสือซุบซิบ ในวันพรุ่งนี้ คงหนีไม่พ้นการปล้นจวบคุณหนูบ้านเทอร์เวนอย่างอุกอาจ โดยมาเพี้ยตระกูลแบล็คครอสส์

“ไม่ได้เรื่องหรือ” โรรันที่เดินมาสมทบเป็นคนสุดท้ายของกลุ่ม ถามแม้จะพอเดาคำตอบได้ และเขาก็ได้คำตอบเป็นการสายหัวเบาๆ จากทั้งคอนเนอร์และชาร์ลิสอด เขาจึงสายศีรษะตามเพื่อนร่วมงานด้วยความเสียดายและเซ็งที่ขวัญใจของเขาถูกไอ้โรคจิตปล้นจวบกลางเวที ประกาศรางวัล “บ้าซะมัด ฉันคงต้องชิงตัดนิ้วของเอลลี่ทิ้งก่อนที่เธอ จะใส่สี่ตีไข่คุณแชนดีของฉันในคอถัมนั้ของเธอวันพรุ่งนี้” เขาเอ่ยด้วย อารมณ์เป็นครั้งแรก

เอลลี่คือนักข่าวสายบันเทิง เจ้าของคอถัมนั้ซุบซิบของดารา

เซเลบในหนังสือพิมพ์ฮอลลีวูดไทม์ และเธอก็เป็นแฟนเก่าของโรรันที่จับกันไปไม่ค่อยสวยนัก เธอมักแกล้งเปิดโรรันทุกครั้งที่มีโอกาส เอลลีจะทำสารพัดวิธีเพื่อเอาคืนแฟนเก่าเกินกว่าที่โรรันจะจินตนาการได้ไม่เว้นแม้แต่การใช้หน้าที่การงาน เขียนข่าวพาดพิงถึงบรรดานางแบบที่โรรันชื่นชอบจนเกือบจะโดนฟ้องมาหลายต่อหลายครั้งแต่ก็ยังไม่เซ็ดและครั้งนี้เอลลีก็คงไม่ปล่อยผ่าน เพราะคุณแซนดี้คนนี้เป็นยิ่งกว่าขวัญใจของโรรันเสียอีก

“นายยังเก็บกุกูญแจะอะพาร์ตเมนต์เธอไว้เนี่ย เอาไว้จัดการคืนนี้ก็ยังไม่สาย” คอนเนอร์แฉเพื่อน เขาจึงได้สายตาขุ่นขวางจากโรรันมาเป็นของตอบแทน

“หุบปากไปเลยไป” โรรันสบถลอดไรฟัน หายใจพืดพาดเมื่อคิดภาพสีหน้าเยาะเย้ยของแฟนเก่าที่เขาจะต้องเผชิญในวันพรุ่งนี้

“ถ้าแฟนเก่านายหนักมือ ฉันรับรองเลยว่าเธอได้ช่วยแน่” ชาร์ลีสตอกอกความเห็น ยังจำสายตาของแมททิวได้ไม่ลืม “คุณแสนดีไม่ใช่คนที่เอลลีจะเอามาเขียนสาดเสียเทเสียได้ง่ายๆ หรือก เตือนเธอหน่อยก็ดีนะโรรัน”

“เธอไม่ฟังฉันหรือก” โรรันปฏิเสธอย่างเย็นชาด้วยรู้จั๊กแฟนเก่าของตนดี “เอลลีเป็นคนที่เหลือทนมากจริงๆ ขึ้นฉันทเตือนเธอคงหนักมือเข้าไปใหญ่ คราวนี้แหละ นอกจากเธอจะไม่ได้ไปนอนคุกแล้ว อาจจะถูกข่มขู่ไปเลย”

“อย่าพูดเรื่องนี้เลย” คอนเนอร์ส่งเสียงเยาะก่อนจะหันไปมองหน้าชาร์ลีสตซึ่งก็มีแววขยาดพอกันกับเขา “เรื่องของใครก็ให้คนนั้นรับผิดชอบไป แต่เอลลีคงไม่โง่ขนาดนั้นหรือก”

“ใครจะรู้” ชาร์ลีสตยังใกล้เคียงกับคำพูดของคอนเนอร์ เคี้ยวหน้ามองตามนักร้องที่วิ่งออกมาจากงานพร้อมกับเธอเดินกลับเข้าไปในงานแล้วถอนหายใจออกมาดังๆ “ไม่นะ นี่ยังไม่จบเรื่องกันอีกหรือ” เธอ

โอดครวญเหมือนเด็กน้อยที่ถูกบังคับให้กินยาขม

“มาเถอะ ทนอีกหน่อย” โรรินวางมือบนบ่าเพื่อนร่วมงาน บังคับให้ชาร์ลิตเดินตามนักข่าวคนอื่นๆ ไป แม้เธอจะมีสีหน้าเหมือนจะร้องไห้ก็ตามที่ “ฉันสัญญาว่าพรุ่งนี้เธอไม่ต้องเข้าสำนักข่าวตอนเช้า”

เขาซึ่งเปรียบเสมือนพี่เลี้ยงของชาร์ลิตให้คำมั่น ทำให้สีหน้าที่ต้องกลับเข้าไปในงานประกาศรางวัลต่อแถมขึ้นขึ้น

“ไม่เข้าเลยไม่ได้หรอก” เธอต่อรอง

“ได้...” คำตอบของโรรินทำให้ชาร์ลิตหน้าบาน ก่อนจะเปลี่ยนเป็นแก้อและนูดิ่งในที่สุด “แล้วไม่ต้องมาอีกเลยตลอดไป”

“พูดเล่นแค่นี้ทำเป็นจริงจัง” ชาร์ลิตบ่นอุบ หน้าบึ้งขึ้นระหว่างเดินกลับเข้างาน

แต่ชายหนุ่มที่เดินตามหลังเธอกลับไม่เอ่ยปलอบ รู้ดีว่าหญิงสาวตรงหน้านั้นไม่ต้องการคนเอาอกเอาใจเหมือนผู้หญิงคนอื่นๆ แคंपล่อยเธอไปอีกหน่อยเธอก็จะหาเรื่องบ่น และนั่นหมายถึงว่าเธอหายอนเรียบร้อยแล้ว

“พูดก็พูดเถอะ ถ้าไม่เห็นกับตาฉันคงไม่เชื่อว่านายแบล็คครอสส์นั้นจะกล้าทำเรื่องพรรคนี้กับคุณแสนดีได้” เธอพูดขึ้นมาล่อยๆ “คนอะไรแ่ย์จริงๆ ลูกเขามีพ่อแม่”

นั่นไงล่ะ ว่าไว้ไม่มีผิด โรรินและคอนเนอร์มองหน้ากันโดยไม่ต้องนัดหมาย สีหน้าซังกะตายของทั้งสองต่างบอกสิ่งที่พวกเขาคิดออกมาโดยแทบไม่ต้องเสียเวลาเดา ก่อนจะพากันสายศิระะอย่างปลงตกแล้วเดินตามหลังคนที่บ่นไม่หยุดกลับเข้าไปในงาน เพื่อทำหน้าที่ของตนต่อจนเสร็จ

2

ชาร์ลอตต์ พิโอน่า เจมส์

นรก!

ไม่นะ! ไม่ๆ เธอตายแล้ว! ร่างบางที่หลับอยู่บนโซฟากลางห้องที่เคลื่อนไปด้วยเศษกระดาษและหนังสือที่อ่านจบบ้างไม่จบบ้างสะดุ้งตื่นหลังจากผลอหลับไปเป็นรอบที่สอง ขออีกห้านาทีที่มันหายนะชัดๆ!

ชาร์ลอตต์ลุกพรืดแล้ววิ่งเข้าไปแปร่งฟันในห้องน้ำและล้างหน้า ก่อนจะวิ่งออกมาหยิบเสื้อและกางเกงที่พาดอยู่บนโซฟาขึ้นมาสวม

เสื้อผ้าที่ซักสะอาดแต่ไม่ได้ผ่านการรีดของเธอกองพะเนินเป็นภูเขาสูงๆ ย่อม แต่ชาร์ลอตต์ไม่มีเวลามาสนใจเรื่องไร้สาระพวกนี้ หญิงสาววิ่งกลับไปในห้องน้ำอีกครั้งเพื่อหวีผมและรวบมันขึ้นเป็นหางม้า ด้วยหนังยางที่เหลือเพียงเส้นเดียวในบ้าน และนั่นก็เป็นการเตรียมตัวไปทำงานของชาร์ลอตต์ในตอนเช้าที่ทำประจำทุกวัน

ร่างเล็กวิ่งจืดออกมาคว่ำกระเป๋าคล้อหลัง พลางหยิบแซนด์วิชสำเร็จรูปที่เขาซื้อติดตู้เย็นเอาไว้เมื่อวันก่อนคาบมันไว้ในปาก ระหว่างหยุดสวมรองเท้าผ้าใบหน้าประตูแล้ววิ่งขาขวิดออกไปจากอะพาร์ตเมนต์ของเธอจนแทบไม่เห็นฝุ่น

“สายสองชั่วโมง หล่อนจะแก้ตัวว่ายังไงอีกคราวนี้แม่เด็กฝึกงาน” ผู้หญิงในชุดกระโปรงราคาค่อนข้างสูงสำหรับอาชีพนักข่าว

สายบันเทิงกำลังก้มหน้ามองนาฬิกาบนข้อมือของตน เธอคือเอลลี ชะนีมหาภัยแฟนเก่าของโรรัน

“โรรันให้ฉันพักได้ เพราะงานเมื่อวาน” ชาร์ลีสื่อตอบอย่างขอไปที ทำเป็นไม่เห็นสายตาจะกินเลือดกินเนื้อของเอลลี เธอเพียงยกกาแฟที่แฉะซึ่งระหว่างทางขึ้นดื่ม เธอมักจะสายประจำ เพราะฉะนั้น พนักงานของร้านกาแฟจึงมักจะทำกาแฟดำไว้รอทำให้เธออย่างรู้งาน ส่วนค่ากาแฟนั้นชาร์ลีสื่อจะกลับไปจ่ายหลังเลิกงาน เป็นอย่างนี้ตั้งแต่เธอย้ายกลับมาแอลเอ

“โรรันเป็นเจ้านายของเธอตั้งแต่เมื่อไหร่กัน เขามีสิทธิ์อะไรมา กำหนดเวลาเข้า-ออกออฟฟิศให้เธอเอง” เอลลีชกสีหน้า ยกมือกอดอก มองหน้าชาร์ลีสื่อ

“เธอก็ไม่ได้เป็นเจ้านายของชาร์ลีเหมือนกัน” เสียงทุ้มของโรรันทำให้คนที่เบียดอยู่อย่างเอลลีเฝ้ามองเข้าหากันแน่น “แล้วอะไรที่ทำให้เธอมีสิทธิ์มายื่นดาชาร์ลีปาวๆ อย่างนี้มีทราบบ งานไม่มีทำหรือ เอลลี ถึงได้ว่างมายุ่งเรื่องคนอื่นอย่างนี้”

“ฮึ้ย!” คนที่โดนอดีตคนรักพูดกระทบแถมไล่ส่งกระแทกทำอย่างชัดใจก่อนสะบัดหน้าหนี กระพืดกระพืดกลับไปโต๊ะทำงานของตนอย่างไม่เต็มใจ

คล้อยหลังเอลลีไปแล้วชาร์ลีสื่อจึงพูดออกมาเบาๆ ว่า “แฟนเก่าคนนี้น่าสงของชะมัดยาด” เอ้ยแล้วหญิงสาวก็ทำหน้าขยาดเหมือนคำพูด

“นี่ยังน้อยไปด้วยซ้ำ” โรรันทำเสียงขึ้นจมูก เดินนำชาร์ลีสื่อเข้ามาในออฟฟิศ

พนักงานหลายคนเมียงมองมาที่พวกเขาอย่างสนใจ และหนึ่งในนั้นก็คือคอนเนอร์ เขายิ้มกริ่มแล้วเลิกคิ้วล้อเลียนโรรันเหมือนอย่างทุกครั้ง

“ไง โดนอะไรอีกละวันนี้” เขาถาม

“นรภณะสิ” โรรันตอบด้วยเสียงที่ไม่เบาหนัก ทำเอาคนที่เงยหูฟังข้ามห้องอย่างเอลลีหันขวับกลับมาที่พวกเขาทั้งสามคนอย่างรวดเร็ว จนชาร์ลิตเกือบคิดว่าเอลลีเป็นนกฮูกที่หมุนคอได้เกือบสามร้อย-หกสิบองศาแล้วเชียว “ฉันสาบานเลยนะ ที่ทำงานที่มีแฟนเก่าเนี่ยรกรกติๆ เลย”

ฟังแล้วชาร์ลิตได้แต่อมยิ้มขำ ไม่ได้พูดอะไร แม้จะเห็นด้วยกับสิ่งที่โรรันพูดมากก็ตาม มีแฟนอยู่ที่ทำงานเดียวกันมันก็คืออยู่หรือกนะ แต่เวลาเลิกกันก็อย่างที่เห็น

“ฉันเตือนแล้ว แกเคยฟังที่ไหนล่ะ” คอนเนอร์ได้ทีจึงตอกย้ำเพื่อนของเขาไม่ยั้ง

“ไม่เห็นโง่งงไม่หลังน้ำตา” ชาร์ลิตเอ่ยกับตัวเอง ระหว่างเดินมาที่โต๊ะทำงานสำหรับพนักงานชั่วคราวของตนที่โง่งงและแทบจะไม่มีข่าวของกระจุกกระจิกอย่างที่ผู้หญิงคนอื่นมักหามาประดับโต๊ะ

“อย่าพลาดมาเชียวนะพวกแก” โรรันเช่นเชียว จ้องหน้าคอนเนอร์กับชาร์ลิตสลับกันแล้วชี้หน้าคาดโทษ “ฉันจะซ้ำเติมจนพวกแกหายใจไม่ออกเลย คอยดู”

“ชาร์ลิต!” เสียงตะโกนแสนดุดันอันเป็นเอกลักษณ์ของเจ้านายใหญ่ หรือบก. ร่างท้วมที่ยืนจังก้าอยู่หน้าประตูห้องทำงาน ทำให้คนทั้งออฟฟิศพากันสะดุ้งโหยง จ้องมาที่น้องใหม่ของสำนักข่าวเป็นตาเดียว เว้นแต่เอลลีที่เหลือบมองหน้าชาร์ลิตเพียงหางตาก่อน จะเปื้อนหน้าหนี ทำเอาคนที่ตกเป็นเป้าสายตาดึงกับแยกเขี้ยวใส่เป็นการโต้ตอบ

“อยู่เนี่ยคะเกร็ก” เกร็ก หรือเกร็กสัน บก. ขาโหดที่คนในสำนักข่าวต่างพากันกลัวจนหวาด

เจ้าของชื่อจ้องเขม็งมาที่ลูกน้องหน้าใหม่ของเขา ชาร์ลิตนั่น

ได้แต่โบกมือพร้อมยิ้มแหยๆ กลับไปให้ “มีอะไรอย่างนั้นหรือคะ”

“ไปเก็บของ” เขาเอ่ยเสียงห้วน

“คะ?” ซาร์ลิตตหลุดเสียง หัวใจดวงน้อยร่วงลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม
เมื่อได้ฟังคำสั่ง “เก็บของอะไรคะ”

“เฮ้ นี่มันเรื่องอะไรกันครับกรีก” คอนเนอร์แทรกขึ้นมา สีหน้า
ของเขาไม่พอใจเล็กน้อย เมื่อคิดว่าซาร์ลิตตกำลังเดือดร้อนเพราะความ
ปากมากของเอลลี

“ไปเก็บของซาร์ลิตต” กรีกสั่นศีรษะ “คุณมีนัดอีกครั้งช่วงโมงที่
เทรเวนแกรนด์ แมทิว เทรเวน ยินดีให้เราสัมภาษณ์เขาวันนี้”

“ว่ายังไงนะ!” คนทั้งสี่นักข่าวอุทยานออกมาพร้อมกันอย่าง
เหลือเชื่อ โดยเฉพาะเหล่าพนักงานสาว ๆ ที่ออกอาการกระตือกระตา
เป็นพิเศษ บางคนถึงกับยกมือเสนอตัวเป็นคนไปสัมภาษณ์แทน
ซาร์ลิตต และหนึ่งในนั้นก็คือเอลลีที่ไม่อยากให้ซาร์ลิตตเกินหน้าเกิน
ตาตน

“ฉันขอไปแทนเด็กฝึกงานคะกรีก ฉันยังเก็บคำถามจากราว
ที่แล้วเอาไว้”

“เธอชื่อซาร์ลิตตหรือไง” กรีกสั่นปรายตามองเอลลีด้วยสายตา
ที่ทำให้หญิงสาวไขว้เขว “ทำงานของคุณให้เสร็จ” เขาบอกแล้ววกกลับ
มาที่คนตัวเล็กราวกับเด็กมัธยม “นี่ก็อีกคน! ผมสั่งให้คุณไปทำอะไร
ซาร์ลิตต ทำไมยังมายืนป้ออยู่อีก”

“เก็บของคะ เก็บของ” ซาร์ลิตตใช้เวลาทำความเข้าใจกับตัวเอง
อยู่เกือบนาที ก่อนจะกระวีกระวาดกลับไปเก็บของตามคำสั่งของ
เจ้านาย เธอถนถนทำอะไรไม่ถูกอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนคอนเนอร์จะเป็นคน
คว้ากระเป๋าของเธอแล้วจัดการโยนมันข้ามหัวเพื่อონร่วมงานคนอื่นๆ
มาให้เธอ ราวกับเขารู้มาก่อนแล้วว่าทุกอย่างที่เธอต้องการอยู่ใน
กระเป๋าใบนั้น

“เรียบร้อยแล้วค่ะ เราไปกันเลยมัย” ชาร์ล็อตคิดว่ากระเป๋านั้น
มากอด วิ่งกลับมาหาเจ้านายของเธอแล้วถามอย่างระมัดระวัง เพราะ
เกริกนั้นอารมณ์แปรปรวนง่ายเสียยิ่งกว่าผู้หญิงวัยทอง

“นี่นะชาร์ล็อต” เกริกจับต้นแขนเล็ก ลากหญิงสาวที่ทางเทรเวน-
แกรนด์สั่งมาว่าเธอจะเป็นเพียงคนเดียวที่คุณแมททิวจะให้สัมภาษณ์
ด้วย พร้อมกำชับเสียงเฉียบขาดว่า “คุณรู้ใช้มัยว่าบทสัมภาษณ์นี้
สำคัญขนาดไหน”

“รู้ค่ะเกริก” ชาร์ล็อตพยักหน้าหงิกๆ กลืนน้ำลายลงคอเมื่อ
คำพูดของเกริกสั้นทำให้เธอรู้สึกกดดันมากกว่าเดิมเป็นสองเท่า

“ผมอยากให้คุณถามเขาทุกอย่าง เอามาทุกเรื่องเท่าที่จะทำได้
แล้วนี่คำถาม ผมเขียนเอาไว้เพื่อถามคนบ้านเขา เมื่อจะโชคดีสักวัน”

ชาร์ล็อตรับกระดาษแผ่นนั้นไว้ แล้วเงยหน้ามองเจ้านายของเธอ
อย่างไม่เข้าใจ “คุณไม่ได้จะไปกับฉันหรือคะ เมื่อวานนี้ฉันปากเสียไป
เยอะ ถ้าคุณแมททิวเห็นหน้าฉัน เขาอาจจะโยนฉันออกมานอกโรงแรม
เขาก่อนที่เราจะได้สัมภาษณ์เขาก็ได้นะคะ” หญิงสาวสารภาพหน้า
ไม่สู้ดี เธอยังจำสายตาที่นายผีดิบแมททิวใช้มองเธอตอนที่เธอวิ่งตาม
ไปถ่ายรูปรูปน้องสาวเขาได้อยู่เลย

“ผมมีเรื่องสำคัญกว่าต้องทำ” เกริกปฏิเสธ ไม่ยอมบอกชาร์ล็อต
ว่าเธอเป็นเพียงคนเดียวในฮอลลีวูดใหม่ที่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปใน
โรงแรมเทรเวนแกรนด์ “ผมไว้ใจคุณได้ใช้มัยชาร์ล็อต”

“ฉันจะพยายามให้เต็มที่ค่ะ” ชาร์ล็อตแบ่งรับแบ่งสู้ เดินตาม
เกริกสั้นออกมาหน้าสำนักข่าวซึ่งมีรถแท็กซี่จอดรอท่าอยู่แล้ว “คุณ
แน่ใจแล้วใช้มัยคะที่จะไม่ไปที่เทรเวนแกรนด์กับฉัน”

“ใช่” เกริกสั้นพยักหน้า เปิดประตูให้ลูกจ้างชั่วคราวของตนด้วย
สีหน้าลำบากใจ ร่างท้วมค้ำตัวเหนือบานประตูรถเพื่อพูดกับหญิงสาว
ที่นั่งหน้าซีดในรถว่า “เธอต้องฉลาดพูดชาร์ล็อต โอกาสอย่างนี้ไม่ใช่

จะมีมาง่ายๆ”

“ฉันจะเก็บสุนัขในปากไม่ให้มาเพนพ่านจนเสียเรื่องคะ ฉันสัญญา” ชาร์ลลอตตพยักหน้าหงึกๆ เห็นคำว่าพนักงานประจำลอยมาตรงหน้ารำไร “ฉันจะไม่ทำให้เสียเรื่องแน่นอน”

“ดีมาก” เจ้านายมาดโหดของชาร์ลลอตตพยักหน้าพอใจ ผละห่างจากรถโดยสารสี่เหลี่ยม แต่ก็ไม่วายยิ้มกับหญิงสาว “เอาเข้ามาได้เมื่อไหร่ ตำแหน่งพนักงานประจำก็จะเป็นของเธอเมื่อนั้น”

“รับทราบคะเกริก!” ชาร์ลลอตตเต๊ะท่ารับคำสั่ง มองนายจ้างของเธอที่ค่อยๆ เล็กลงเพราะรถเคลื่อนออกห่างจากสำนักข่าว ร่างบางถอนหายใจก่อนจะหันหน้ากลับมา

“ไม่ทราบว่าจะให้ผมไปส่งที่ไหนครับคุณผู้หญิง” คนขับเอ่ยถามอย่างมีมารยาทเมื่อรถเคลื่อนออกมาได้สักพัก

“อ้อ เอ่อ ไปเทอร์เวนแกรนด์คะ” ชาร์ลลอตตสะดุ้ง คิดได้ว่าเธอต้องไปที่ไหนก่อนจะละล้าละลักบอกคนขับ “โรงแรมเทอร์เวนแกรนด์คะ”

“ได้ครับ คุณผู้หญิง” คนขับรถค้อมหัวรับคำสั่งแล้วปิดปากเงียบ ไม่เอ่ยทักท้วงอะไร แม้เขาจะแปลกใจที่ผู้โดยสารซึ่งน่าจะเป็นนักข่าว บอกว่าจะไปที่โรงแรมเทอร์เวนแกรนด์ สถานที่ที่ใครๆ ต่างรู้ว่าเป็นที่ต้องห้ามสำหรับนักข่าวและพวกปาปารัซซีชื่อดังเด็ดขาด

อย่าให้พนักงานที่นั่นรู้เสียว่ามีนักข่าวไปบ้วนเปื้อนแถวนี้ ร้อยทั้งร้อยถ้าไม่โดนโยนออกจากโรงแรมเหมือนลูกหมา ก็โดนจับส่งตำรวจโทษฐานบุกรุก แม้สาวน้อยที่สภาพมอมแมมข้างหลังเขานี้ก็คงไม่พ้นโดนโยนออกมาเหมือนกัน ไร่ ตัวแค่นี้ไม่น่าหาเรื่องเจ็บตัวเลยแม่หนู

ด้านคนที่โดนคนขับแท็กซี่เป็นห่วงอยู่นั้นกำลังหมุ่นอยู่กับสมุดและการเขียนคำถามใหม่ ตัดคำพูดที่เธอคิดว่าจะทำให้นายแมททิวเย็นชาคนนั้นโกรธถึงไปเสีย แล้วหาคำพูดที่ดีกว่านั้นมาแทน

“ถึงแล้วครับ” คนขับแท็กซี่เอ่ย แต่หญิงสาวด้านหลังยังคงไม่รู้สึกตัวแม้ว่าเขาจอดรถได้สักพักแล้ว “คุณผู้หญิงครับ ถึงเทอร์เวนแกรนด์แล้วครับ”

“อ้าว เอ้อ...” ชาร์ลิตตหน้าเหลือ นหันไปมองกระจกรถเพื่อตรวจดูว่าถึงที่หมายอย่างทีคนขับรถบอกแล้วจริงๆ ก่อนจะกระวีกระวาดค้นหาเงินสดในกระเป๋าตังค์สำหรับค่าโดยสาร “รอเดี๋ยวนะคะ กระเป๋าฉันรอกไปหน่อย”

“ไม่ต้องครับ เจ้านายคุณจัดการเรียบร้อยแล้ว” คำพูดนั้นทำให้ชาร์ลิตตชะงักมือที่กำลังค้นหากระเป๋าตังค์ เงยหน้าขึ้นมองคนขับรถผ่านกระจกมองหลังอึ้งๆ

ปกติเกร็กซีเหนียวไม่เป็นรองใคร ไม่เคยมีหрокที่จะออกเงินให้ลูกน้อง จะไม่ให้เธอแปลกใจอย่างไรไหว

“คุณแน่ใจหรือคะว่าเจ้านายฉันจ่ายแล้ว คุณจำผิดหรือเปล่า” เธอถามย้ำ ยังไม่เชื่อว่าเกร็กจะจ่ายค่ารถให้ตน

“ไม่ผิดหрокครับ เจ้านายคุณจัดการเรียบร้อยแล้ว” เขายืนยัน

“โอเคคะ ถ้าคุณมั่นใจอย่างนั้น” ชาร์ลิตตยังคงหน้าเหลือ แม้เธอจะป็นลงมาจากรถแท็กซี่เรียบร้อยแล้วก็ตาม หญิงสาวยกมือเกาหัวแกรกๆ ขณะมองรถเคลื่อนออกไปจากหน้าโรงแรมเทอร์เวนแกรนด์ พลางบ่นกับตัวเองเบาๆ ว่า “วันนี้เกร็กมาแปลก ใจดีพิลึก”

พูดแล้วหญิงสาวที่ร่างเล็กเกินกว่ามาตรฐานของสาวยุโรปด้วย ก้นก็กึ่งวิ่งกึ่งเดินเข้าไปในโรงแรมหรูด้านหลัง ท่ามกลางสายตาสงสัยใคร่รู้และแปลกใจของพนักงานโรงแรมที่ต่างเมียงมองมายังร่างบางของหญิงสาวที่มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นนักข่าว ซึ่งเป็นยิ่งกว่าของแสดงสำหรับบรรดาเจ้านายของพวกเขา

“เอ้อ ฉันมาจากฮอลลีวูดไหม้คะ ฉันมีนัดสัมภาษณ์กับคุณแมททิว” ชาร์ลิตตเดินไปแจ้งกับพนักงานต้อนรับที่เงยหน้าขึ้นมองเธอ

เหมือนโดนผีหลอก

“เอ่อ คุณแน่ใจหรือครับว่าไม่ได้จำผิด” พนักงานต้อนรับของโรงแรมซึ่งผ่านการทำงานมาหลายปีหน้าเสียไม่เคยเห็นนักข่าวคนไหนกล้าบุกมาสัมภาษณ์คุณแมทธิวถึงที่นี่มาก่อน “ผมไม่แน่ใจว่าคุณแมทธิวจะ...”

“ฉันทราบค่ะ” ชาร์ล็อตตกลับตาลงอย่างปลงตก คิดอยู่แล้วว่าเธอคงไม่พ้นเจอปัญหา “แต่อย่างน้อยก็กรุณาแจ้งเลขาฯ ของคุณแมทธิวให้ฉันสักหน่อยได้หรือเปล่านั้น ถ้ามีอะไรผิดพลาด เดี่ยวฉันจะรีบออกไปเลย” หญิงสาวขอร้อง เธอเองก็แอบคิดว่านี่อาจจะทำอะไรพลาดไป เพราะการที่คุณแมทธิวจะยอมให้เวลากับเธอแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย แต่การที่เกรีกกล้าส่งเธอมาพร้อมกับจ่ายค่ารถให้เสร็จสรรพ นั่นก็หมายความว่า เขาก็ต้องแน่ใจมากเหมือนกัน

พนักงานต้อนรับอ้าปาก จะบอกหญิงตัวเล็กตรงหน้าอย่างไรดี ว่าตอนนี้ไม่มีเลขาฯ คุณแมทธิวอีกต่อไปแล้ว ทางเดียวที่จะแจ้งคุณแมทธิวว่ามีนักข่าวมาขอสัมภาษณ์ก็คือการต่อสายตรงไปหารองผู้บริหารผู้ส่งบับเงินจนน่ากลัวโดยตรงเพียงอย่างเดียว และถ้าเกิดว่าการสัมภาษณ์นี้เป็นกรเข้าใจผิดละก็ เขาก็คงไม่พ้นโดนไล่ออก

“เอ่อ คือว่า”

“ฉันขอร้องละนะคะ ฉันมีนัดสัมภาษณ์คุณแมทธิวจริงๆ นะคะ” ชาร์ล็อตตอ่อนวอนเหมือนลูกแมว ถ้าเธอพลาดงานนี้มีหวังเกรีกเอาเธอตายแน่ๆ “ฉันขอร้องนะคะ ฉันมีเรื่องต้อง...”

“นี่คุณนักข่าว” เสียงทุ้มติดละมุน แต่ยังทรงอำนาจทำให้พนักงานด้านหลังพากันถอยยกดูต เว้นแต่ชาร์ล็อตตที่ระบวยิ้มกว้างหันขวับกลับไปหาเจ้าของเสียงด้วยความดีใจ

“คุณแมทธิว” เธอเรียกเขาเสียงหวานหยดอย่างประจบ เผื่อเขาจะทำใจลืมน่าเมื่อวานเธอวิ่งไปตามถ่ายรูปน้องสาวเขา ก่อนจะผิดหวัง

เมื่อชายหนุ่มจึงตอบด้วยสายตารู้ทัน คนตัวเล็กจึงคอยเดินตามร่าง สูงต้อยๆ ไปจากเคาน์เตอร์ต้อนรับไม่ต่างจากลูกแมวน้อย “คือเรื่องเมื่อวานนี้ฉันขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้ตั้งใจ”

“ช่างเถอะ มันเป็นงานของคุณนี่” แมทริวบอกปิด เขาจะโกรธเธอเพราะเรื่องซึ่งปะติดวีนีได้อย่างไร ในเมื่อเธอยังทำเรื่องใหญ่ให้เขา โกรธอีกตั้งมาก

“คุณไม่โกรธฉันหรือคะ” ชาร์ลิตตเสียงว่า ยิ้มกว้างอย่างโล่งอก เมื่อชายหนุ่มไม่ได้หมายหัวเธออย่างที่คิดกลัว

“เรื่องนี้ไม่โกรธ”

“ฉันไม่ได้เป็นคนเขียนข่าวคุณแสนดีนะคะ” ชาร์ลิตตโบกมือปฏิเสธพัลวันเมื่อได้ยินแมทริวพูดอย่างนั้น นี่เขาคงไม่คิดว่าเธอเป็นคนเขียนข่าวให้น้องสาวเขาเสียหายหรอกนะ “ฉันแค่ไปทำงานเมื่อวาน แต่ไม่ได้เป็นคนเขียนข่าวเรื่องที่น้องสาวคุณจับกับคนที่ชื่อวิกเตอร์นะคะ”

แมทริวตัวตาคมขุ่นมองคนที่กำลังร้อนตัวด้วยความแค้น แค้นที่เธอกล้าพูดชื่อไอ้คนป่าเถื่อนนั้นให้เขาได้ยินอย่างไม่เคยมีใครกล้าทำ ยายผู้หญิงคนนี้มีมันเหลือทนจริงๆ “ขอบใจนะที่เตือน” เขาพูดลอดไรฟัน

ทำเอาคนฟังต้องรีบกัดปากตัวเองเอาไว้ เมื่อรู้ตัวว่าเธอเปลือปากมากไม่เข้าเรื่องอีกแล้ว “ขอโทษค่ะ” ชาร์ลิตตเสียงหงอย หน้ามอยลงด้วยความกลัว

“คุณชาร์ลิตต” แมทริวเรียกชื่อของหญิงสาวด้วยน้ำเสียงอ่อนลง ซึ่งเจ้าของชื่อก็เงยหน้าขึ้นมองเขาอย่างรอคอย “ผมเป็นคนนัดคุณ”

“ใช่ค่ะ” เธอพยักหน้าหงึกๆ ยิ้มกว้างรับคำพูดนั้นก่อนจะรีบหยิบสมุดจดของเธอขึ้นมาอ่าน “แล้วฉันก็เตรียม...”

“แต่ต้องขอโทษด้วยที่ผมต้องขอยกเลิก ตอนนี่เลย”

ประโยคนั้นเหมือนโดนฟ้าผ่าลงมากลางหัว ชาร์ลิตตึงอึ้งไปไม่ต่างจากตอนที่โดนแฟนบอกเลิก แม้เธอจะไม่เคยมีแฟนกับใครเขาเลยก็ตาม แต่มันก็น่าจะใกล้เคียงกัน

เธอตาโตมองชายหนุ่มเหมือนเขาเพิ่งหักอกเธอ ก่อนหน้าเลิกจะเริ่มจ้ำจอลงๆ จนแมทริวรู้สึกลึกลับ

“คุณทำอย่างนี้กับฉันไม่ได้นะคะ” ชาร์ลิตตเสียงเครือ คิดไปถึงหน้าของเจ้านายเธอหลังจากรู้ว่านายแมทริวนี้ไม่ยอมให้สัมภาษณ์แล้ว เธอก็อยากกลั้นใจตาย ไม่นะ! “คุณพูดแล้วนี่” เธอประท้วง

“ผมรู้” แมทริวหลับตา พยักหน้ารับคำพูดของหญิงสาวที่ว่าตนเป็นคนผิดในการยกเลิกนัดต่างๆ ที่รับปากจะให้สัมภาษณ์เองก็ตาม “ผมต้องไปนิวยอร์ก อีกไม่ถึงชั่วโมง” พี่ใหญ่ที่เป็นเสาหลักให้แก่ห้องๆ ในบ้านอธิบายเสียงนุ่ม นี่หากว่าคนในบ้านมาได้ยินน้ำเสียงที่เขาใช้พูดกับชาร์ลิตตตอนนี้ละก็ มีหวังเขาโดนลื้อไปอีกสิบชาติ โดยเฉพาะกับไอ้น้องคนเล็กของเขา

แต่ถึงแมทริวจะบอกเหตุผลกับหญิงสาว แต่เขาก็ไม่ได้บอกเธอทั้งหมดว่าเขาขอให้เธอมาที่โรงแรม เพื่อที่เขาจะได้เป็นคนบอกยกเลิกนัดกับเธอเอง แม้ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทำอย่างนั้นเลยก็ตาม

“แต่ยังไงคุณก็ต้องให้สัมภาษณ์กับฉันนะคะ คุณพูดแล้วนี่” ชาร์ลิตตยังคงประท้วงอย่างไม่หมดหวัง ถ้าเธอยอมแพ้เธอก็ตายนะสิ เรื่องอะไรจะยอมเล่า “ถ้าคุณเบียดฉันคราวนี้ เจ้านายเอาฉันตายแน่เลย”

“เขาไม่ว่างมาเอาเรื่องคุณหรอก” แมทริวยิ้มขณะหัวเราะในลำคอ “อย่าห่วงเรื่องนั้นเลย”

“คุณไม่เข้าใจ” หญิงสาวโอด หมดหนทางแล้วทุกอย่าง รู้ดีว่าหากชายหนุ่มจะขอยกเลิกมันก็เป็นสิทธิ์ของเขา แล้วเธอก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากแข่งเขาในใจก่อนจะก้มหน้าก้มตากลับไปโดนเกร็กต่า

แล้วโดนเอลลีถากถางต่อที่สำนักข่าวอีกด้วย “แต่ไม่เป็นไรคะ ฉันขอโทษ ลาก่อนค่ะ”

คิดทบทวนกับตัวเองได้แล้วชาร์ลิตก็ทำใจ พนมมหายใจออกจมูกแล้วเก็บสมุดกลับไปใส่กระเป๋าเนาๆ ของเธอ เดินคอคอกออกมาจากตรงนั้นอย่างผิดหวัง บางทีใ้งานนักข่าวนี้อาจจะไม่เหมาะกับเธอจริงๆ ก็ได้ แฮ้อ...วัยรุ่นเซ็ง

“นี่ชาร์ลิต” แมทธิวมองตามหลังคนตัวเล็กอยู่ครู่หนึ่งก่อนตัดสินใจรั้งเธอเอาไว้

“คะ?” เจ้าของชื่อหันกลับมาด้วยสีหน้าไม่สู้ดี เพราะกำลังคิดหาคำแก้ตัวกับเกริก และเหตุผลที่จะขอเลิกทำงานเป็นนักข่าวกับแม่ของเธอ ซึ่งเป็นคนต้นคิดเรื่องที่จะให้เธอมาทำงานเป็นนักข่าวตั้งแต่แรก

“เรื่องเจ้านายคุณนะเดี่ยวมมิโทร. บอกเขาให้เอง” แมทธิวเสนอตัว ใช้เสียงเนิบนาบตามแบบฉบับ แต่ก็แอบเหล่ตารอไอบหน้าดีใจของชาร์ลิต ก่อนจะเลิกคิ้วสูงเมื่อเธอทำเพียงพยักหน้าหงิกๆ สองสามครั้ง แล้วพิมพ์ตอบ

“ขอบคุณค่ะ” ชาร์ลิตตฟังสิ่งที่ชายหนุ่มพูดหูซ้ายทะลุหูขวา เหนื่อยใจขึ้นมาทันทีที่คิดว่าแม่เธอคงต้องคะยั้นคะยอให้เธอทำงานนี้ ต่อแม่เธอจะบอกว่าเธอไม่มีความสุขก็ตาม “เดินทางดี๊ๆ นะคะ” เธออวยพรเขาแล้วหมุนตัวกลับไปทางประตู ร้อนถึงคนที่เย็นเป็นน้ำแข็งชั่วโลกที่ต้องเอื้อมแขนมารั้งชาร์ลิตเอาไว้อีกรอบ

“เป็นอะไรหรือเปล่า” แมทธิวถามหญิงสาวด้วยความเป็นห่วง ไม่สนเสียงอื้ออึงของพนักงานโรงแรมที่ร้องออกมาด้วยความตกใจ ก่อนจะรีบหลบกันพัลวันอีกหนเมื่อแมทธิวกวาดตามอง

“ฉันแค่เบื่อนะคะ” ชาร์ลิตตถอนหายใจพรี๊ดใหญ่ ดึงแขนออกจากอุ้งมือหน่ออย่างอ่อนโยน “ช่างเถอะ ตอนนี้ฉันจะทำอะไรได้จริง

ม้ายคะ”

แมทธิวหรีตามองหญิงสาวที่กลับมาเป็นคนที่เขารู้จักอีกครั้งหนึ่ง ก่อนยิ้มละมุนจะปรากฏบนหน้าคร่ำมโดยที่แม่แต่เขาก็ไม่ทันรู้ตัว “นั่นฟังดูเป็นคุณดีนะ” ชายหนุ่มเอ่ย แต่คล้ายพูดกับตัวเอง “นี่กว่าจะไม่ได้เจออีกแล้ว”

“คะ?” ชาร์ลลอตย่นคิ้ว ไม่ทันฟังชายหนุ่ม เพราะมัวแต่ครุ่นคิดกับตัวเองอยู่

“ช่างเถอะ” คนที่ได้ชื่อว่าเป็นนายตายที่สุดอมยิ้มขณะสายหัว บอกว่าสิ่งที่เขาพูดไปไม่สลักสำคัญอะไร

กลายเป็นชาร์ลลอตที่อ้าปากค้าง คิดไม่ถึงว่าจะมีคนที่ยิ้มแล้วหล่อไม่บันยะบันยังขนาดนี้อยู่บนโลก อู้หู พ่อคุณเอ๊ย หน่าหนึ่งๆ ว่าหล่อล้ำนำหน้าแล้ว ยิ้มออกมาที่นี้ ตายเกลือกกันไปทั้งบ้านทั้งเมือง หล่ออย่างนี้สินะ ผู้หญิงถึงอยากปล้ำเอามาทำสามีกัน แหม กว่าเธอจะเข้าใจก็วันนี้ละ คนอะไรหล่อจริงวู๊ย

“อย่างนั้นก็เอาเบอร์มา”

“อะไรนะคะ” ชาร์ลลอตหน้าเหลออกรอบสอง ตะลึงความหล่อจนหูตึงเลยเรา อย่าหล่อนักสิ้อีตาบ้า! “โทษที่คะ ฉันไม่ทันฟัง มัวแต่ตะลึงความหล่อคุณนะ”

“ฮ่าๆ” คนที่หล่อจนชาร์ลลอตตะลึงหลุดขาเสียดัง ยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาวจ๊วะทำให้ชาร์ลลอตตัวเบาหวิว “นี่สิชาร์ลลอตตัวจริง” เขาพูดระหว่างที่กลั้นขำ

หล่อเกินไป หล่อเกินไปแล้ว!

หญิงสาวกริตรี่องในใจก่อนจะยกมือขึ้นปิดหู หดตัวลงนั่งเหมือนเวลาที่คนในภาพยนตร์หลบระเบิด แต่อย่างเธอนี้ต้องเรียกว่าหลบออร่าความหล่อ ไม่งั้นตาย

“เฮ้ ผมพูดนะได้ยินหรือเปล่า” แมทธิวก้มลงสะกดไหล่คนที่นั่ง

ปิดหูปิดตาอยู่กับพื้น ทั้งๆ ที่ยังหยุดขำไม่ได้

“อะ...อะไรคะ” ชาร์ลีสื่อตงยหน้าขึ้นมอง

“เบอร์มือถือนะ เอามา ไว้คิดถึงจะโทร. หา”

“บะ...เบอร์” ชาร์ลีสื่อตฟังแค่ประโยคแรกก่อนจะตั้งหน้าตั้งตากำหนานามบัตรทำมือของเธอที่น่าจะยังเหลืออยู่ส่งให้ชายหนุ่ม ก่อนที่ความหล่อจะทำให้เธอเสียสติ “เบอร์มือถือ นี่คะ”

“ขอบคุณ” แมททิวรับกระดาษแผ่นเล็กนั้นมาไว้ในมือแล้วยิ้มกริ่มอย่างพอใจ “ได้เบอร์แล้วนะ ถ้าคิดถึงเมื่อไหร่จะโทร. หาเองนะ”

“ฉันทไปละคะ สวัสดิ์” ชาร์ลีสื่อตบอก ลิ่นแทบจะพันกันอยู่แล้วก่อนจะรีบแจ้นออกไปจากโรงแรมเทอร์เวนแกรนด์ โดยมีเสียงหัวเราะกังวานลอยตามลมมาแล้วเธอก็ตระหนักได้ว่า

นี่เองที่เรียกว่าหล่อจนเสียสติ เธอนี่ละที่เสียสติ โอ๊ย! หล่อจังไว้ย!

คนตัวเล็กก้มหน้าก้มตา เขามือปิดหูแล้ววิ่งออกมาจากโรงแรมเทอร์เวนแกรนด์ด่วนจี๋ หัวใจดวงน้อยเต้นตุบๆ เมื่อเจอความหล่อไม่ปรานีใครของแมททิวเล่นงานเข้าอย่างไม่ทันตั้งตัว

“หุย...หล่ออะไรเบอร์นี้” เธอบ่นกับตัวเองอย่างไม่ค่อยพอใจ ซักสี่หน้าใส่ชายหนุ่มซึ่งน่าจะออกมาจากโรงแรมในอีกไม่ช้า แล้วมองซ้ายขวา ระแวงว่าใบหน้าหล่อเหล่านั้นจะมาทำให้เธอเสียสติอีกรอบ “มายัง ออกมาหรือยังนะ”

“คุณผู้หญิงครับ”

“เฮ้ย!” ชาร์ลีสื่อตอุทาน ผงะหงายหลังเมื่อจู่ๆ ผู้ชายคนหนึ่งก็มายืนซ้อนหลังเธอ “คุณ! โผล่มาไม่ให้ลุ่มให้เสียงแบบนี้ได้ยังไง เกิดฉันทกใจตายขึ้นมาใครจะรับผิดชอบ” เธอว่าอย่างมีน้ำใจ รอฟังอีกฝ่ายได้กลับมาด้วยอารมณ์ แต่ก็ผิดคาด เมื่อเขาทำเพียงจ้องหน้าเธอและเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่มีชีวิตชีวาว่า

“ผมอยู่ตรงนี้มาตลอดแล้วครับ คุณแมทริวิให้ตามคุณมา”

“ตามฉันมาทำไม” ชาร์ลีสื่อตลากเสียงยาว ทำเป็นตกใจเกินเหตุ นายผีดิบนั้นคงไม่ได้จะส่งลูกน้องมาเก็บเธอหรอกนะ คิดอย่างนั้นชาร์ลีสื่อตก็ยกมือตั้งการ์ด มองชายในชุดสูทอย่างไม่ไว้ใจ “จะทำอะไรฉันนะ ออย่าแม้แต่จะคิดเชียว ฉันแจ้งตำรวจนะ ต่อให้เป็นพวกเทรเวนฉันก็ไม่กลัวหรอกยะ จะบอกให้!”

“ผมแค่ต้องไปส่งคุณครับ ยังไม่มีคำสั่งให้ทำร้ายคุณ” ชายคนนั้นพูดเหมือนว่าหากมีคำสั่งให้ทำร้ายเธอ เขาก็จะทำอย่างไม่ลังเลอย่างไรอย่างนั้น

“อ้าว พุดังนี้หมายความว่าไง” ชาร์ลีสื่อตชักเสียงอย่างไม่พอใจ แต่ก็ยอมลดแขนลงเมื่อฝ่ายนั้นบอกว่าไม่ได้มีเจตนาจะทำร้ายเธอ “ถ้าเจ้านายคุณสั่ง คุณก็จะทำร้ายผู้หญิงตัวย่างฉันนั่นหรือ จิตใจคุณทำด้วยอะไรเนี่ย”

“คุณแมทริวิไม่เคยสั่งให้ทำร้ายใครโดยไม่มีเหตุผลครับ” เขาอธิบาย พอดีกับที่รถตู้คันใหญ่ขับมาจอดเทียบทางเท้าหน้าโรงแรม “และผมก็คงต้องทำตามคำสั่งของเจ้านาย ถึงแม้ผมจะไม่อยากทำก็ตาม”

“หมายความว่า คุณจะทำร้ายฉัน?” ชาร์ลีสื่อตย้ำคำถาม ก่อนจะกลอกตาขึ้นฟ้าเมื่อคนของแมทริวิไม่คิดแม้จะโกหกเพื่อรักษาน้ำใจเธอ

“ครับ” ชายในชุดสูทพยักหน้าพร้อมกับเปิดประตูรถให้เธอ มารยาทงามทั้งเจ้านายทั้งลูกน้อง ชาร์ลีสื่อตค่อนข้างสนใจหรือตามองคนที่แมทริวิสั่งให้ไปส่งเธอแล้วถามหยิ่งเชิงไปว่า “แล้วถ้าฉันไม่ให้คุณไปส่งล่ะ”

“ผมก็จะทำให้คุณยอมให้เราไปส่งครับ” เขาตอบด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง หน้ายังคงไม่แสดงอารมณ์แล้วถอนหายใจ “ขึ้นรถเถอะครับ คุณผู้หญิง ผมว่าคุณไม่อยากทำให้เจ้านายของผมไม่พอใจหรอกใช้มั้ย

ครับ”

“นี่ฉันหรือ” ชาร์ลิตตคอแข็งเมื่อชายคนนี้พูดเหมือนกำลังบีบบังคับให้เธอไม่มีทางเลือก “ทำไมฉันต้องกลัวเจ้านายคุณไม่พอใจด้วย”

คนของแมทธิวเหลือบตามองหน้าชาร์ลิตตแล้วผ่อนลมหายใจไม่เข้าใจว่าทำไมผู้หญิงคนนี้ถึงทำตามคำสั่งที่แสนง่ายนี้ยากเย็นเหลือเกิน “คุณไม่กลัวหรือครับ” เขาถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ไม่ได้อยากรู้อย่างที่เขาพูดแม้แต่ชนิด

ก็ใครบ้างเล่าจะไม่กลัวโทษของ แมทธิว เทรเวน

คำถามแสนง่ายนั้นทำให้ชาร์ลิตตอ้าปากค้าง ยกมือชี้หน้าคนของนายฟีลิปแมทธิวอย่างเจ็บใจ เธอแพ้ให้แก่ลูกน้องเขาอีกคนแล้วหรือนี่ “ก็ตาย” ชาร์ลิตตเสียงสูงแม้เธอจะกำลังจมนตรอก “ยอมให้ก็ได้แต่แค่ครั้งนี้ครั้งเดียวนะ”

“เชิญครับ” ชายคนนั้นน้อมหัว ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอกหลังจากที่หญิงสาวยอมก้าวขึ้นรถไป แม้เธอหาเรื่องอึดออดอยู่พักใหญ่ก็ตาม เมื่อปิดประตูตามหลังร่างบอบบางของแขกคนสำคัญของคุณแมทธิวเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มจึงก้าวขึ้นไปนั่งตำแหน่งข้างคนขับ

“คุณผู้หญิงไม่ต้องไปที่ไหนก่อนกลับบริษัทนะครับ” เขาหันมาถามเพื่อความแน่ใจ และชาร์ลิตตก็ส่ายหัวเป็นคำตอบแล้วเอ่ยเสริมว่า

“เด็กเรียกฉันอย่างนั้นเถอะค่ะ รู้สึกจุกๆ แปลกๆ ยังไงก็ไม่รู้ เรียกฉันว่าชาร์ลิตตก็พอ”

“ครับ คุณชาร์ลิตต” ฝ่ายนั้นรับปากและไม่ได้พูดอะไรต่ออย่าง ที่หญิงสาวหวัง ชาร์ลิตตจึงออกปากถาม

“คุณชื่ออะไรคะ”

“มอนโรครับ คุณชาร์ลิตต” เขาตอบน้อยคำเช่นเคย

“คุณเป็นเลขาฯ คุณแมทธิวอีกคนหรือคะ” หญิงสาวถาม

ขมวดคิ้วเมื่อคิดได้ว่าวันนี้เธอยังไม่เจอยายเลขาฯ มหาภัยของแมทธิวเลย เอ๊ะ...หรือว่าเจ๊แกจะป่วย แต่คงไม่หรอก ต่อให้ป่วยยังไงเจ๊แกก็คงไม่ยอมขาดงานแน่ๆ หวังเจ้านายเสียขนาดนั้น คิดแล้วหมั่นไส้ อยากจะวกรถกลับไปแล้วไปตะโกนใส่หน้าเจ๊แกว่า นายหล่อนั้นเป็นของส่วนรวมนะป้า ห้ามฮุบเอาไว้คนเดียว!

“เปล่าครับ ผมเป็นผู้ช่วยของคุณท่าน” เขาตอบสั้นเหมือนเคย

“คุณท่าน พ่อของคุณแมทธิวอย่างนั้นหรือคะ” ชาร์ลิตตชักยื่นหน้ามาตรงช่องว่างระหว่างคนขับและมอนโร “คุณเป็นคนสนิทของคุณเคลวิน เทรเวน อย่างนั้นหรือคะ”

“ผมเป็นคนจัดการเรื่องเอกสารของโรงแรมเทอร์เวนทั้งหมดครับ” มอนโรชี้แจง ไม่เข้าใจว่าทำไมหญิงสาวถึงได้มีสีหน้าเข้มขึ้นเมื่อรู้ว่าเขาทำงานให้คุณท่านด้วย

“อ้อ อย่างนี้ก็แปลว่าสนิท” ชาร์ลิตตสรุปเองเสร็จสรรพ “คืออ้อคะ ฉันมีเรื่องจะถามคุณเกี่ยวกับ...”

“ไม่ทราบครับ”

“ยังไม่ได้ถามเลยคะ” ชาร์ลิตตแฉัดเสียงใส่มอนโร

“เรื่องอะไรก็ไม่ทราบทั้งนั้นครับ โดยเฉพาะเรื่องคุณแสนดี” มอนโรดักทาง ถ้าหญิงสาวด้านหลังเขาเป็นนักข่าวจริงก็คงไม่ฟันเรื่องคุณหนูที่เธออยากจะรู้

“เบื่อบ้างจริงๆรู้ทันเนี่ย” ชาร์ลิตตบ่นอุบ หน้าจางอเมื่อมอนโรยังมีสีหน้าเรียบเฉยไร้ความรู้สึก ชวนให้คิดถึงหน้าเจ้านายของเขาที่ไม่ว่าจะอารมณ์ไหนก็มีอยู่หน้าเดียว “ฮึ้ย! ไม่ถามแล้วก็ได้”

“ขอบคุณที่เข้าใจครับ” มอนโรค้อมหัวขอบคุณหญิงสาวที่ไม่ทำให้เขาเดือดร้อนไปมากกว่านี้

“ไม่ต้องขอบคุณหรอกคะ ที่ไม่ถามเนี่ยก็เพราะรู้ว่าถามไปก็ไม่ได้คำตอบ เลยไม่ถาม” ชาร์ลิตตทำปากยื่นปากยาว กระแทกหลัง

เข้ากับที่นั่งแล้วยกมือขึ้นกอดดอกอย่างหงุดหงิดใจ “ชัดใจจริง ๆ พวก เทรเวนเนี่ย ปิดปากกันสนิททุกคนเชียว”

มอนโรมองหญิงสาวที่นั่งบนเป็นวรรคเป็นเวรอยู่เบาหลังแล้ว แอบเลิควิวอย่างแปลกใจ ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมหญิงสาว ร่างเล็กคนนี้ชวนให้เขานึกถึงคุณเซอลีน คุณอาคนสวยของคุณแมทธิว เทรเวน นึก เพราะหากไม่นับสีผมอ่อนจางของเธอแล้ว เธอก็ไม่มีอะไร ที่สามารถเทียบเคียงกับคุณเซอลีนได้เลย

หรือเพราะความเอาใจใส่ที่คุณแมทธิวมักจะมีให้เพียงผู้หญิง ตระกูลเตรเวน ที่ทำให้หญิงสาวคนนี้พิเศษในสายตาของมอนโรก็ไม่ อาจทราบได้ คุณแมทธิวมารยาทดีกับทุกคนที่เขาเจอก็จริง แต่การ เอาใจใส่อย่างพิเศษเช่นนี้ อย่างว่าแต่นักข่าวตัวเล็กๆ เลย เพื่อนร่วม ธุรกิจบางคนยังไม่มีทางได้รับจากคุณแมทธิวด้วยซ้ำ

“นี่ คุณมอนโรคะ” เสียงเรียกของชาร์ลีสตทำให้มอนโรหลุดจาก ห้วงภวังค์ของเขา

“ครับ คุณชาร์ลีสต”

“คือ ช่วยแวะร้านพิซซ่าตรงหัวมุมให้ฉันหน่อยได้หรือเปล่าคะ” ถามอย่างไม่แน่ใจแล้วยิ้มเหย หัวเราะแห้งๆ แล้วพึมพำว่า “ตั้งแต่เช้า ฉันยังไม่ได้ทานอาหารเลย คุณช่วยส่งฉันที่ร้านพิซซ่าเลยจะได้หรือ เปล่าคะ”

“คุณแมทธิวสั่งให้เราส่งคุณให้ถึงที่ทำงานนะครับ” มอนโร ขมวดคิ้ว เขาไม่เคยทำหน้าที่ขาดตกบกพร่องมาก่อน อย่างว่าแต่ชุด คำสั่งเจ้านายเหมือนอย่างที่ชาร์ลีสตกำลังขออยู่เลย

“นี่ก็ถึงเหมือนกันไงคะ” ชาร์ลีสตยิ้ม ชี้ให้เห็นว่ามอนโรไม่ได้ชุด คำสั่งเจ้านายของเขาเลยสักนิด “ที่ทำงานฉันก็อยู่แค่ตรงนั้น ส่งตรงนี้ ก็เหมือนกันแหละคะ”

“ไม่ได้ครับ ยังไงก็ต้องส่งให้ถึงที่ ถ้าเกิดคุณแมทธิวรู้...”

“ถ้าคุณไม่บอก ฉันไม่บอก เจ้านายคุณจะรู้ได้ยังไงล่ะคะ”
ชาร์ลีสอดเสนอทางออกแสนเจ้าเล่ห์ โดยไม่รู้ตัวเลยว่าเล่ห์เหลี่ยมของเธอ
เธอยังน้อยนักหากเทียบกับแมทริว “แล้วก็คุณด้วยอีกคน” เธอ
พยักพืดไปยังชายที่อยู่หลังพวงมาลัย “ถ้าเราปิดปากสนิท เรื่องนี้ก็
ไม่ถึงหูคุณแมทริวแน่นอนค่ะ ฉันรับรอง”

มอนโรมองหญิงสาวที่พูดราวกับว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องง่ายแสนง่าย
ด้วยสายตาว่างเปล่า ไม่เข้าใจว่าทำไมชาร์ลีสอดถึงได้พูดจาเหมือนไม่
รู้จักนิสัยของคุณแมทริวอย่างนี้ แล้วทำไมทุกอย่างในตัวของคุณหญิงสาว
คนนี้ได้ดูขัดแย้งไปหมด

“จอดตรงนี้เลยคะ จอด!” ชาร์ลีสอดอาศัยจังหวะที่มอนโรอยู่กับ
ความคิดตัวเองออกคำสั่ง ทำให้คนขับรถที่มาด้วยกันต้องหักเลี้ยวแล้ว
เหยียบเบรกตามที่หญิงสาวบอก

ด้วยความหิวที่กำลังครอบงำเธอจนหน้ามืด พอรถหยุดชาร์ลีสอด
ก็รีบตะกายลงจากรถ ก้าวลงมาโบกมือหยอหยายๆ ให้มอนโรและสารที
ใจดีที่พาเธอมาส่งโดยไม่ต้องเสียเงินค่าแท็กซี่ แล้วยิ้มแฉ่งให้ทั้งสอง
พร้อมเอ่ยลา “ขอบคุณที่มาส่งนะค่ะ ถ้าฉันโชคดีได้สัมภาษณ์เจ้านาย
คุณ เราคงได้เจอกันอีก”

ยังไม่ทันที่มอนโรจะอ้าปากพูด ร่างบางก็วิ่งหายลับเข้าไปใน
ร้านพิซซาข้างทาง ปล่อยให้เขาอ้าปากค้างด้วยความจนปัญญา ไม่รู้
ว่าจะบอกเจ้านายของเขาเรื่องไปส่งหญิงสาวไม่ถึงที่อย่างไรดี